

தொடுகோடுகள்

“அம்மாவின் வார்த்தைதான் முடிவானது.” என்றான் சக்தி அமைதியாக.

“ஆனால் வாழ்க்கை உன்னுடையது ஆயிற்றே!” என்றான் அவன் விடாமல்.

“என்னை விடவும் என்னுடைய நலம்பற்றி அம்மாவுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.” என்றான் அவள் சலனமே இல்லாமல்.

அவன் கண்ணிமைகள் இடுங்கின. “இன்றுவரை என் விருப்பம்தான் என் காரியங்களில் முடிவாக இருந்திருக்கிறது.” என்றான் ஓர் அழுத்தத்துடன்.

கண்களை அகல விரித்து வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தான் சக்தி.

ஒரு குறுஞ்சிரிப்பு மின்னலிட்டு மறைய, “நான் என் விஷயத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன்.” என்று கூறிவிட்டு நிதானமாக எழுந்தான். “வேறு ஒன்றும் இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.” என்று கதவை நோக்கித் திரும்பினான்.

6

தொடுகோடுகள்

“ஒன்றே ஒன்று இருக்கிறது.” என்று நிறுத்தினான் அவன். அவன் தின்றானே தவிர, திரும்பி அவனைப் பார்க்க வில்லை.

“இன்றுவரையில் நான் நாடிய எதுவும் எனக்குக் கிட்டாமல் போனது இல்லை. போகவிட்டதும் இல்லை, நினைவில் வை,” என்றான் மிகவும் தாழ்ந்த குரலில், ஆனால் தெளிவாக.

ஒரு கணம் சக்தியினுள் ஒரு சில்லிப்பு ஊடுருவினது.

மறுகணமே அது மறைந்தும் போயிற்று.

இந்த அசட்டுப் பேச்சுக்குப் பிரதிபலிப்பு வேறா?

அலட்சியமாகத் தலையை நிமிர்த்தியபடி மேலே பேசாமல் வெளியேறி விட்டான் அவன்.

தன் இடத்தில் சென்று அமர்ந்த சக்திக்கு மேலே வேலை ஓட வில்லை.

இவன் அம்மாவிடமே கேட்டானாமே?

அம்மா மறுத்தே விட்டார்களாமே!

ஆனால் சக்தியிடம் ஒன்றுமே - ஒரு பேச்சுக்கூடச் சொல்ல வில்லையே ஜாடையாகக்கூட...

“இந்தாங்கம்மா இதுங்க ரெண்டையும் ஒத்துப் பார்க்கணுமாம். அப்புறமா ஒரு “ஸ்டேட்மென்ட்” தயார் பண்ணிக் கொடுக்கணுமாம்.” என்று பைக்களை அவளது மேசை மேல் வைத்தான் ஆபீஸ் பையன்.

மனதில் குழப்பங்களைச் சத்தமாக முடி வைத்துவிட்டு முழு மையாக வேலையில் ஈடுபட்டான் சக்தி.

இடையில் எம்.டி.யின் அறை கடவு திறந்ததையோ, அங்கிருந்து வெளிவந்த அவன் ஒரு தரம் அவனை வெறித்துப்

7

ரமணித்திரன்

பார்த்ததையோ, அவளது மேசை அருகாகவே நடந்து வெளிப் போனதையோ அவள் அறியாள்.

ஸ்டேட்மென்டை முடித்து டிரேயில் வைத்தான். கை விரல்களை ஒரு தரம் லேசாக நொடித்துவிட்டு மேசையை ஒதுக்கினான்.

மணிக்கட்டில் இருந்த தங்கதிரக் கடிசாரம் மணி ஐந்து என்று காட்டவும், எழுத்து தலைமைக் குமாஸ்தாவிடம் சொல்லி விட்டுக் கிளம்பினான்.

வேலை முடிந்து அலுவலகத்தை விட்டு வெளியேறவும், பழையபடி மனதில் எண்ணங்கள் அலை மோதலாயின.

ஒரு வேளை அம்மா மறந்திருக்கக் கூடுமோ?

அப்படி மறக்கும் விஷயம் இல்லையே.

ஒரு வேளை எப்போதேனும் சொல்ல முயன்று ஏதேனும் தடை ஏற்பட்டுச் சொல்லாதிருந்துவிட்டார்களோ! தோளில் பையுடன் பஸ் நிறுத்தத்தை நோக்கி நடக்கும்போதே மனத்திரையில் காவை நிகழ்ச்சிகள் திரைப்படமாய் ஓடின.

வழக்கம் போலவே கண்ணைத் திறவாமலே மூன்று தரம் “முருகா சரணம்” சொல்லிவிட்டு எழுந்தான்.

அன்னையிடம் புன்னகை காட்டிவிட்டி பேஸ்ட் பிரஷ் சகிதம் தோட்டத்தை வலம் வந்தான்.

நல்ல பெரிய தோட்டம் அது. சிள்ளைதான் ஒரு வீடு தவிர மிச்சம் நாலரை மனையளவு நிலத்திலுமாகத் தாயார் சீதைபின் இரத்தத்தை எல்லாம் வியர்வையாக்கி வளர்த்த தோட்டம்.

காபி அருந்திவிட்டு... காயியைத் தருகையில் தாயின் கவனம் எலுமிச்சம்பழச் சாதத்தில் இருந்தது. அப்போது ஏதும் சொல்ல முயற்சிகூடப் பண்ணவில்லை!

மோட்டாரைப் போட்டுத் தோட்டத்திற்கு நீர் பாய்ச்சியபடி காய்களைப் பறித்தாள்.

பறித்த காய்களின் கணக்கைத் தாயிடம் சக்தி சொன்ன போதுகூட அந்த சின்ன நோட்டில் கணக்கை எழுதியதோடு சரி.

வேறு பேச்சுக்கு முயலவில்லை.

அப்பறம் கூடைக்காரி கன்னியம்மா வந்தாள்.

அவளை நினைக்கையில் இப்போதும் சக்திக்குச் சிறு சினம் துளிர்விட்டது.

"பத்துப் பைசாகூட லாபம் இராதும்மா!" என்று கூறி முருங்கைக்காயைப் பதினெந்து காசு வீதம் வாங்கிச் செல்லும் கன்னியம்மா அதை ஐம்பது காசு வீதம் விற்பதைக் கண்டு கொண்டு விட்டாள் சக்தி.

அவ்வளவு நீளமாகவும் சதைப்பற்றாகவும் இருந்த ஜாதி முருங்கைக் காய்களை அதற்கு மேலும் விலை கொடுத்து வாங்கத் தயாராக இருப்பதையும், மறுநாள் நிச்சயம் கொண்டு வருமாறு வாடிக்கைக்காரர்கள் முன் பணம் கொடுத்து அனுப்புவதையும் கண்கூடாகக் காணவும் சினம் மிஞ்சி விட்டது அவளுக்கு.

"உளக்குப் பத்து காசுதானே லாபம்! ஒரு காய் நாற்பது காசு என்றால் எடு. இல்லாவிட்டால் முற்றிக் காயட்டும்!" என்று காய்க்காரியிடம் மல்லுக்கட்டி நின்றாள்.

"போகிறது போ!" என்ற தாய்க்கும் இடம் தராமல், ஒரே நிலையில் அவள் நிற்கவும், கடைசியில் கன்னியம்மா,

"விக்காட்டி பொருள் முழுக்க நட்டந்தானேம்மா. சின்னப் புள்ளை. புரியாமப் பேசுது!" என்று முன்கியபடி சக்தி சொன்ன விலைக்கே வாங்கிச் சென்றாள்.

காய்க்காரியை ஜெயித்துவிட்ட போதும் அதிலேயே நேரம் ஆகிவிட அவசர அவசரமாக அலுவலகத்துக்குக் கிளம்பியதும் சக்திக்கு நினைவு வந்தது.

"சற்றே நீக்குப் போக்காக நடந்து கொள்ளப் பழக வேண்டும் தங்கம்!" என்று வழியனுப்பி வைத்தது தனிர அவள் வெளியேறும்வரை சீதை வேறு ஏதும் சொல்லவில்லை.

முன்தினம் கூட சினேகிதி வீட்டு விசேஷத்துக்குப் போய் விட்டு, வீடு சென்று, சாப்பிட்டு... ஊகம். ஒரு வினாடி கூட எதைச் சொல்லவும் தாயார் முயற்சித்த நினைவு சக்திக்கு வரவில்லை.

நிச்சயமாக முயற்சிக்கவில்லை.

பூடகமாகவும் பேசியிருக்கவில்லை.

அதனாலேயே அன்று மதியம் சின்ன பாஸ் அழைத்த போது, வழக்கம்போலவே எண்ணி நோட்டையும் இரண்டு பென்சில் களையும் எடுத்துக்கொண்டு எம்.டி.யின் அறைக்குள் சென்றாள் சக்தி.

எப்போதும் போலவே நகைமுகத்துடன், "எஸ் சார்..." என்றாள்.

"வேலை எதுவும் இல்லை சக்தி." என்று சரவணன் பதில் கூறவும் சக்தி திகைத்தாள்.

"தப்பு ஏதும் செய்திருந்தேனா சார்?" என்று சிறு கவலையுடன் வினவினாள்.

“சேச்சே, அநெல்லாம் இல்லை. வந்து...” என்று தொண்டையைக் களைத்துக்கொண்டு, “இதோ, இவர் பெயர் சித்தார்த்தன்...” என்று அவர் அறிமுகம் செய்வித்தபோதுதான் அவர் அருகே இருந்த குஷன் நாற்காலியில் பாவனையுடன் சாய்ந்திருந்த அவனைச் சக்தி முதல் முதலாகப் பார்த்தாள்.

அவள் பார்க்கவும் அவன் லேசாக முறுவலித்தான்.

அதற்குள் சரவணன் தொடரவும் சக்தியின் பார்வை அங்கே திரும்பியது. “சித்தார்த்தன் பெரிய தொழில் அதிபர். நம் கம்பெனியில்கூட நிறையப் பங்கு இருக்கிறது. என்னுடைய நண்பனும்கூட உன்னை... உன்னிடம் ஏதோ பேச வேண்டுமாம். அதனால்தான் அழைத்தேன்... பேசுங்கள்.” என்று கூறிக் கட்டாயமாக வரவழைத்து போன்ற ஒரு முறுவலைக் காட்டிவிட்டு விரைந்து வெளியேறிச் சென்றுவிட்டார் முதலாளி.

அவர் பின்னே முடிக்கொண்ட கதவை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துவிட்டு, அந்தப் புதியவனிடம் திரும்பினாள் சக்தி.

அவளை உட்காரச் சொன்னாள் அவன்.

பின்னர் லேசாக முன்புறம் சாய்ந்து சொன்னான். “இதோ பார் சக்தி, நான் சொல்லப் போகிற விஷயம் சாதாரணமானது அல்ல. முக்கியமானதும் கூட. அதனால் சட்டென்று எதுவும் சொல்லிவிடாமல் சற்று யோசித்தே பதில் கூறு.” என்று தொடங்கியவன் ஒரு கணம் பேச்சை நிறுத்தி அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான்.

என்னவாக இருக்கும் என்று அவள் யோசித்தபோது அவன் மணம் புரியக் கோருவான் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

அவன் திடீரென்று திரும்ணம் புற்றிப் பேசவும், அவளது வியப்பு மிகுதியாயிற்று.

அவளது முகத்தில் மளமை அறிந்தவன் போலச் சித்தார்த்தன் விளக்கம் கொடுத்தான். “இது திடீர் முடிவு அல்ல சக்தி. போன மாதம் என் நண்பனுடைய சகோதரியை அழைத்துச் செல்ல அவனோடு உங்கள் கல்லூரிக்கு வந்திருந்தேன் - பழைய மாணவியர் சங்கக் கூட்டத்தின் போது. அன்று நீ அவளுடன் பேசிச் சிரிப்பதைப் பல நிமிடங்கள் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன். அன்றிலிருந்து நீ இங்கே இருக்கிறாய்!” என்று தன் நெஞ்சைத் தொட்டுக் காட்டினான்.

சக்தி பதில் பேசாமல் அவனைக் கணக்கிட்டாள்.

சற்றே கருமைபடிந்த அழுத்தமான உதடுகள், நீளமான கண்கள், அடர்ந்த புருவங்கள், உறுதியான முகவாய் - தாடை - எங்கும் இளமையின் புதுமை தெரியவில்லை. அறியாமையின் ஆர்வமும் காணப்படவில்லை.

இவனுக்குக் கண்டதும் காதலா? அவளுக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை.

“திடீர்க்காதல் தோன்றிய விரைவிலேயே மறைந்துவிடும் என்று அம்மா சொல்வார்களா.”

ஒரு விநாடி அவன் கண்களில் கடுமை தெரிந்தது.

உடனேயே அதை அகற்றி, “இது மறையக் கூடியது அல்ல என்பது உன்னை விடவும், உன் அன்னையை விடவும் எனக்குத்தான் நன்றாகத் தெரிய முடியும் சக்தி. ஒரு மாதமாக உன்னைப்பற்றி விசாரித்திருக்கிறேன். உன்னைக் கவனித்து வந்திருக்கிறேன். என் விருப்பம் வளர்ந்திருக்கிறதே தவிரக் குறையவில்லை. அதனால்தான் திரும்ணம் என்ற முடிவுக்கும் வந்தேன்.” என்றான் நிதானமாக.

அவன் மட்டிலுமே சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் போல அவன் பேசிய முறையில் சக்திக்கு உள்ளூர எரிச்சல் உண்டாயிற்று.

ஆனால் முதலாளியின் நண்பனாயிற்றே. எனவே, அமைதியாகவே, "இதுபற்றி நீங்கள் அம்மாவிடம்தான் பேசவேண்டும்," என்று முடித்து விட்டாள்.

அப்போதுதான் சக்திக்கும் தெரியவந்தது. தாயிடம் அவன் முன்பே கேட்டு வந்ததும், சீதை மறுத்துவிட்டதும்.

இது சக்திக்குப் புது சமாச்சாரம்.

தாயார் சொல்லாததைப் பற்றி அவளுக்கு உள்ளூர் ஆச்சரியம்தான்.

வெகுளித்தனம் என்றாலும் காரணம் இல்லாமல் அவளுடைய தாயார் எனதையும் செய்தது இல்லை சிந்தித்து அவர் எடுத்த எந்த முடிவும் தவறாகப் போனதும் இல்லை.

எனவேதான் அன்னையின் முடிவுதான் இறுதியானது என்பதை அந்த சித்தார்த்தனிடம் உறுதியாகச் சொன்னாள்.

அதற்கு அவன் பதில் கூறியதை நினைக்கையில் அவளுக்குச் சிரிப்பும் சினமும் ஒருங்கே தோன்றின.

என்னமோ அவன் நாடிய ஒன்றாமே!

அப்படி அவன் என்ன உயிர் உணர்ச்சி ஒன்றும் இல்லாத ஜடப் பொருளா?

அவளுக்கென்று ஒரு மனம், அதிலே ஒரு விருப்பம் என்று இல்லைவா?

இல்லையென்று நினைத்தால் சம்மதம் கேட்க வருவாணேன்?

கேலிக் கூத்துதான்.

மறுநாள் காலை வேளையிலேயே சித்தார்த்தன் வந்து விட்டான்.

முன்தினம் போலவே அழைத்து அவனுடன் தனியே பேச வசதி செய்துவிட்டுச் சென்ற சின்ன முதலாளி மீது ஆத்திரமாய் வந்தது சக்திக்கு.

ஆனால் முதலாளி ஆயிற்றே! காட்டிக் கொள்ள முடியாமல் பேசாமல் நின்றான்.

"நன்றி சரவணன்!" என்று நண்பனை அனுப்பிவிட்டு சக்தியிடம் திரும்பினான் சித்தார்த்தன்.

அவன் பார்வை அவன் முகத்தில் கூர்மையுடன் படிந்தது.

அங்கு கண்டதை நம்ப இயலாதது போல அவன் கண்கள் ஒரு கணம் அகன்றன.

மறுகணமே இயல்பான குரலில், "உட்கார் சக்தி, நிறையப் பேச வேண்டும் போல இருக்கிறதே!" என்றான்.

"இல்லை," என்றான் சக்தி கருக்கமாக. "நான்..."

"பொறு," என்று கையை உயர்த்தினான் அவன். "அவசரப் பட்டு எதுவும் சொல்லிவிடாதே. நேற்று நான் உனக்கு என்னைப் பற்றி விவரமாகச் சொல்லவில்லையே உன் தாயாரிடம் பேசினாயா?" என்று கேட்டான்.

சிறு கிண்டல் பார்வையுடன், "என் அம்மாவுடன் பேசாமல் நான் ஒருநாளும் இருந்ததில்லை. ஆனால் உங்களைப் பற்றிய பேச்சு என்றால் அதற்கு அவசியமே நேரவில்லை," என்றான்.

"முதலில் நான் சொல்வதைக் கவனி சக்தி. இந்த அலுவலகம் பற்றிப் பேசினால் புரிந்து கொள்வது உனக்கு எளிதாக

இதை அம்மாவிடம் சொல்லிச் சிரிக்க வேண்டும் போல இருந்தது.

யோசனையில் மூழ்கி நடந்த அவன் அருகே ஒரு நீண்ட கறுப்புக் கார் பளபளப்புடன் வந்து நின்றது.

அதிலிருந்து இறங்கி வந்தவன் அநே சித்தார்த்தனேதான்.

இந்தக் கார் அங்கங்கே கண்ணில் பட்டுப் பரிச்சயம் ஆனது போலத் தோன்றியது. கூடவே ஒரு மாதமாக அவனைக் கவனித்து வந்ததாக அவன் சொன்ன நினைவும் வந்தது. சரிதான் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

அவன் அருகில் வந்து, "சக்தி! நான் சொன்னதைப் பற்றி நன்கு யோசித்துப் பதில் சொல். என் விருப்பத்தை ஏற்பதில் எத்தனையோ வசதிகள், வளங்கள், எல்லாவற்றையும் எண்ணிப் பார்த்து முடிவு செய். இப்போது காரில் ஏறிக்கொள். தாஜ் அல்லது சோழாவில் டிபன் சாப்பிட்டுவிட்டு உன்னை வீட்டில் கொண்டு போய் விடுகிறேன்," என்றான் சித்தார்த்தன்.

"வேண்டாம்," என்று ஒரே சொல்லில் முடித்துவிட்டுத் திரும்பிப் பாராமல் பஸ்ஸை நோக்கி நடந்தான் சக்தி.

வசதிகளாமே! வளங்களாமே!

அவளுள் பெருஞ் சீற்றம் பிற்றந்தது.

இதென்ன வாழ்க்கையா, வியாபாரமா?

அன்னையிடம் கலந்து ஆலோசிக்காமலே சக்திக்கு முடிவு தெரிந்துவிட்டது.

இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். இது ஒரு பதினாந்து இலட்சங்கள் பெறுமானமுள்ள நிறுவனம். இதில் மூன்றில் ஒரு பங்கு என்னுடையது. "கோனி நாக்" என்ற பெயரில் இருக்கும் ஐந்து நட்சத்திர ஓட்டலும் என்னுடையதே. கோவையில் ஒரு டெக்ஸ் டைட் மில்லுக்கு நான் உரிமையாளன். ஊட்டி ஏற்காட்டில் எஸ்டேட்டுகள் பங்களாக்கள் இருக்கின்றன. சென்னையிலும் பல வீடுகள். இதற்கெல்லாம் என்னுடன் பங்குக்கு வர எவரும் இல்லை. என்னை மணந்தால் இவை அனைத்தும் உன்னதாகவும் ஆகும். எல்லாவற்றையும் என்னிடம் பார்த்து அதன்பின் பதில் சொல்," என்று ஓர் அவசரத்துடனும், கூடவே ஒரு கர்வத்துடனும் அவன் பேசியதைக் கேட்ட சக்திக்குத் தன் காதுகளை நம்ப முடியவில்லை.

இவன் என்ன மனிதன்! தனது தகுதிகளாகச் சொத்துக்களை மட்டிலும் கூறுகின்றவன்!

தன்னிடத்தில் அவ்வளவு நம்பிக்கையா அவ்வது பணத்திற்காக அவனைக் கற்றியுள்ளவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமா?

அந்த மாதிரிக் கண்தாலிகளைப் போல நானும் இவனது பணத்தில் மயங்கிவிடுவேன் என்று நினைத்தானோ? தியிரைப் பாரி!

ஒரு பெண்ணிடம், "உன்னைப் பூப்போல வைத்திருப்பேன், கண்போலப் பாதுகாப்பேன். உன்னை முழுவதையும் உனக்கே தருவேன். கருத்தொருமித்த காதலோடு வாழுவோம், வா!" என்று கனிவோடு அழைக்காமல், காசக் கணக்கை நீட்டுகிறானே?

காச அவ்வளவு உயர்ந்ததானால் இவனும்தான் அதையே பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டு இருக்க வேண்டியதுதான்.

லேசான அவட்சிய முறவலுடன், "அம்மாவின் பதில்தான் என்னுடையதும்," என்று அழுத்திச் சொன்னான் சக்தி.

முகம் கறுக்க உதடுகளை அழுந்த முடிக்கொண்டு அவளையே பார்த்தபடி சற்று நேரம் நின்றான் அவன்.

பிறகு, "அசட்டுத்தனமான பேச்சு இது. சம்மதத்தினால் பெறக்கூடிய லாபங்களை இழப்பது மட்டுமின்றி நஷ்டங்களையும் வலிந்து அழைக்கப் பார்க்கிறாய். இதனால் உனக்கு எத்தனையோ சங்கடங்கள் நேரக்கூடும்!" என்றான்.

"என்ன சங்கடங்கள்?" என்றான் சக்தி, அச்சமற்று.

"முதலாவதாக இந்த வேலையை இழக்க நேரிடலாம்!" என்றான் அவளிடம் இருந்து பார்வை அகற்றாமல்.

சக்தியின் கீழ் உதடு ஏளனமாகப் பிதுங்கியது. "நான் வேலை பார்க்கத் தொடங்கி எவ்வளவு காலம் ஆகிறது தெரியுமா? பத்து மாதங்கள். சம்பளம் எவ்வளவு தெரியுமா? நானூற்று ரூபாய். பாங்கு கணக்கில் ஏறியிருப்பது எவ்வளவு தெரியுமா? நாலாயிரத்து ஐந்தாறுக்கும் மேல். இந்தப் பணத்தை மட்டுமே நம்பி நாங்கள் இதுவரை வாழவும் இல்லை; இந்தப் பணம் இல்லாமல் நாங்கள் செத்து விடவும் மாட்டோம் மிஸ்டர் சித்தார்த்தன்." என்றான் அவன்.

"நான் சங்கடங்கள் என்று பன்மையில் சொன்னேன்," என்றான் அவன்.

அவன் அலட்சியமாகத் தலையைக் குலுக்கினான். "இன்று வரை காத்து வளர்த்த தெய்வம் இனியும் காக்கும்!" என்று முடித்தான்.

இதற்கு மேல் உன்னுடன் பேச ஒன்றும் இல்லை என்பது போல் திரும்பி நடந்தான்.

அவன் எழுந்து கதவை மறைத்தாற்போல் நின்றான்.

"உன்னுடைய இந்த முடிவை நான் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன்."

சிறு ஏளனத்துடன் அவனைப் பார்த்தபடி அசையாமல் நின்றான் சக்தி.

அவன் நின்ற தோரணையில் அவனுக்கு உதடுகளில் இளநகை மலர்ந்தது.

"எவ்வளவு தைரியத்துடன் நிற்கிறாய்!" என்றான் சிலாகிப்பது போல.

அவன் தலையைக் குலுக்கினான்.

கூடவே அவன், "ஆனால் இது ஏ.சி. அறை இங்கே நான் உள்ளே என்ன செய்தாலும் யாருக்கும் தெரியாது தெரியுமா?" என்றான் கேலிக் குரலில்.

"மிரட்டலா? ஆனால் இதெல்லாம் கண்ணாடிதான். ஒரு பேப்பர் 'வெயிட்'டை விட்டெறிந்தால் போதும். பிறகு மொத்த ஆபீசும் இங்கே இருக்கும். அது தெரியுமா உங்களுக்கு? அது மட்டும் இல்லை. உங்கள் மிரட்டலைச் செயலாக்கினால் அதன் பிறகு வெளியே போய்த்தானே ஆகவேண்டும்; அதுவும் இதே அனுபவகத்தின் வழியாக!" என்றான் சக்தி சிரிதும் பயமில்லாமல்.

அவனது முறுவல் விரிவடைந்தது. "கெட்டிக்காரிதான். ஆனால் நான் தோல்வியை ஒப்புக் கொள்கிறவன் இல்லை. வெல்லும்வரை விடுகிறவனும் இல்லை. தெரிந்து கொள்!" என்றான் நிதானமாக.

"வீணாகப் போவது உங்கள் நேரம். இதில் நான் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்று தோனைக் குலுக்கினான் சக்தி.

மிகுந்த ரசனையுடன், "நன்றாகப் பேசுகிறாயே! நம் வாழ்க்கை ஒரு நாளும் போரடிக்கப் போவதே இல்லை!" என்றான் அவன்.

முதல் தடவையாகச் சக்தியின் முகம் கடுத்தது. "அந்த மாதிரி எல்லாம் என்னிப் பார்க்கக்கூட வாய்ப்பு இல்லை. வழியை விடுங்கள்." என்றான் பட்டென்று.

அவனையே பார்த்தபடி மெல்ல வழியைவிட்டு விலகினான் சித்தார்த்தன்.

அவனது பார்வை சக்தியினுள் ஏதோ ஒரு நினைவை உறுத்தியது. யோசித்தபடியே நடந்தான்.

இந்தமாதிரி பார்வையை அவன் எங்கே கண்டிருக்கக் கூடும்?

வேலை முடிந்து விடு திரும்புகையில் பஸ்ஸில் ஓரமாய் அமர்ந்து அங்கங்கே இருந்த விளம்பர பான்களை சுவாரசியமாக நோட்டம் விட்டபோதுதான் சக்திக்குச் சரீரென்று உறைத்தது.

கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னதாக அவன் பார்த்த படம் அது. காட்டு மிருகங்களைப் பற்றியது. அதில் வந்த சிறுத்தைப் புலியின் பார்வை இது.

தனது இரையிடமிருந்து கணமும் பார்வையை அகற்றாமல் அது செல்லுபிடம் எல்லாம் தொடர்ந்து ஒரேயடியாய் அடித்துக் கொல்லும்வரை அதன் கண்களில் காணப்பட்ட தீவிரமான பார்வை.

அதே கூர்மை... அதே தீவிரம். சித்தார்த்தன் சிறுத்தை என்றால், அவன் குறி அவளா?

சற்று நேரம் அவளுக்கு மாப்பு படபடத்தது.

கீ, இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் என்று தலையைக் குலுக்கி அந்த உணர்ச்சியை விலக்கினான்.

மனதினையை மாற்றும் முயற்சியில் அவைந்த கண்களில் "காமதேனு" குப்பர் மார்க்கெட் கட்டடம் கண்ணில் பட்டது.

"மனனவி..."

"என்னவாகவும் போகட்டும். இப்போது உன் கதா நாயகரைப் பற்றிச் சொல்லு. எப்போது டும் டும் நிச்சயமாகி விட்டதா? அவ்வது நடந்தே விட்டதா?" என்று தோழியின் கழுத்தை உற்சாகத்துடன் ஆராய்ந்தான் சக்தி.

"கீ, போடி!" என்று முகத்தை மூடிக்கொண்டான் கருணா.

விரல்களின் இடுக்கு வழியே சக்தியைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டு, "அவ்வளவு தூரத்துக்கு ஒன்றும் இல்லையடி. ஆனால் இப்போது எல்லாம் அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறார். முன்பெல்லாம் அண்ணன் இருப்பதைத் தெரிந்தபின்தான் காரை விட்டே இறங்குவார். இப்போது அண்ணன் இல்லாவிட்டாலும்கூட இருந்து என்விடம் பேசிவிட்டுப் போகிறார்..." என்றான்.

"காதல் பேச்சாக்கும்!" என்று ஆர்வத்துடன் விசாரித்தான் சக்தி.

"அதெல்லாம் இல்லையடி!" என்றான் கருணா சிறு ஏக்கத்துடன். "சும்மா படிப்பு, பள்ளி எழுதுதான் பேசுகிறார்... ஆனாலும் என் மனதில் நம்பிக்கை வளரத் தொடங்கிவிட்டது." என்றான் முகம் மலர்ச்சியுற.

"வெற்றி உண்டாகட்டும்!" என்று கை தூக்கி ஆசிரீவதித்தான் சக்தி. "அவர் பெயர் என்னடி? சொல்லேன்டி. என்னிடம்கூட வெட்கமா?" என்று துள்ளித் துருவினான்.

கருணா யோசனையோடு நிற்கவும், "ஏன் கருணா, பெயர்

விட்டிருந்த சில சாமான்கள் வாங்கிச் செல்லலாம். மனதிற்கும் நன்றாக இருக்கும் என்று என்னிப் பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கினான்.

காமதேனுவினுள் நுழைந்தவனை, "ஹாய் சக்தி!" என்ற குதூகலக் குரல் ஒன்று ஆர்வமாக எதிர் கொண்டது.

"கருணா! நிஜமாக நீயேதானாடி? ஆமாம், தினம் தினம் எனக்கு நீ எழுதுகிற கடிதங்களில் ஒன்றில்கூட நீ இங்கே வந்து குதிக்கப் போவது பற்றி எழுதவே இல்லையே!" என்று சிரித்தான் சக்தி.

"தினம் தினமா!" என்று வாயைப் பிளந்த கருணாவின் வதனம் சட்டெனச் சிவந்தது. "போடி! உன் கடிதத்துக்கு நான் பதில் எழுதவில்லை என்ற கோபத்தினால் வருகிறாயாக்கும்! சாரிடி, நேரம் இல்லை!" என்று சமாதானம் சொன்னான்.

"ஏனாம்? பத்துப் பேருக்குப் பொங்கிப்போட்டு, பாத்ரிம் துலக்கி, துணி துவைத்து... இப்பாதி வேலைகளில் கடிதம் எழுத நேரம் இல்லாமல் போயிற்றோ?" என்று கிண்டலாகக் கேட்டான் சக்தி.

"வந்து..." என்று இழுத்த கருணா இன்னமும் அதிகமாய்ச் சிவந்தான்.

புது சுவாரசியம் பிறந்துவிட, "ஏய் என்னடி? என்ன விஷயம், சொல்... மென்டி..." என்று உற்சாகப்படுத்தினான் சக்தி.

நாணிக்கோணிக்குக் கொண்டு, "அதாண்டி முன்னே எல்லாம் சொல்லேனே... அவர்தான்... என் அண்ணனின் சிநேகிதர் ஒருவர் ஹீரோ மாதிரி இருப்பார் என்று..." தொடங்கினான் கருணா.

"யார்...? ஓகேகோ, அவருடைய 'கலின்' ஒருத்திகூட உனக்கு எப்படியோ உறவு என்பாயே. உன் பெரியப்பா மகனுடைய...?"

"வெட்கம் எல்லாம் இல்லை. ஆனால் பெயரைச் சொன்னால் நீ வேறுவிதமாய்க் கேலி செய்யத் தொடங்கி விடுவாய். அதனால் கல்யாணப் பத்திரிகையைப் பார்த்தே தெரிந்துகொள்." என்றான் கருணா தீர்மானமாக.

"பாவி, சன்பென்சில் விடுகிறாயே...!" என்று சக்தி தொடங்குமுன், "ஷ... அண்ணன் வந்துவிட்டான், இதைப் பற்றி இனிப் பேசாதேடி!" என்று எச்சரித்தான் கருணா.

"சக்தியா!" என்றபடி வந்தான் கருணாவின் அண்ணன் குமரன்.

குமரன் ஒரு நெருங்கிய தோழியின் அண்ணன்தான் என்றாலும் அவனிடம் கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டு நின்றதில்லை சக்தி. அவன் விழிகளில் சற்று அதிகப்படியான ஆர்வம் தெரிகிறதோ என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு.

தொல்லை என்ற அளவில் அது வளர்ந்துவிடக் கூடாது என்ற எண்ணத்தில் மெல்ல ஒதுங்கிப் போய் விடுவான் அவன்.

எப்போதும் போலவே பொதுப்படையான சில நிமிடப் பேச்சின் பிறகு விடை பெற்றுப்போய்விட்டான்.

அன்றைய அளவில் சித்தார்த்தன் அவளது விழியைவிட்டு விலகினானே தவிர அவளது வாழ்க்கையைவிட்டு விலகி விடவில்லை.

அக்கங்கே பஸ்ஸுக்கு நிற்கையில், ஷாப்பிங் என்று செல்லுகையில், நடக்கையில் என்று அடிக்கடி அவனைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. சந்தித்த போதெல்லாம் ஏதாவது பேசினான்.

"ஒரு சினிமா டிக்கெட் இருக்கிறது, பார்க்கிறாயா?"

"ஒரு காபி சாப்பிடலாம், வருகிறாயா?"

இந்தச் சந்திப்புகள் தற்செயலாகவே நடக்கின்றன என்று எண்ணும் அளவுக்குச் சக்தி அப்பாவியும் அல்ல, மூட்டாளும் அல்ல.

அத்திரப்படும் அளவுக்கு அவள் எந்த வகையிலும் அந்து மீறி நடந்து கொள்ளாததால் அவளும் மரியாதையுடனே மறுத்து வந்தாள்.

அவள் கண்களில் அந்த வேட்டைப் பார்வை மட்டும் இல்லை என்றால், "நாலு நாள் மாறிவிடும்!" என்று அவட்சியப்படுத்தியும் இருப்பாள்.

ஆனால் இந்தப் பார்வை அவளை உறுத்தியது.

கூடவே அங்கங்கே அருகே இருந்தவர்களின் ஆலஸ் தூண்டப் பெறுவதும் புரிந்தது.

இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டி விடுவது நல்லது என்ற எண்ணமும் அவளுள் உண்டாயிற்று.

எண்ணியதை உடனே செய்து முடிக்கா விட்டால் சக்தியல்லவே.

மறுநாளே அலுவலகம் முடிந்து திரும்புகையில் நினைத்ததைச் செயலாற்றும் வாய்ப்புக் கிட்டியது.

பஸ் நிறுத்தத்தில் அவளிடம் வந்து நலம் விசாரித்தான் சித்தார்த்தன்.

அவளிடம், "உங்களுடம் சற்றுப் பேச வேண்டும். அந்த ஓட்டலுக்குப் போகலாமா?" என்றான் சக்தி.

அவள் வாயைப் பிளப்பான் என்று எதிர்பார்த்திருந்த சக்திக்கு ஏமாற்றமே கிட்டியது.

கண்கள் லேசாக இடுங்கியது தவிர அவளிடம் எந்த மாற்றமும் இல்லை.

"ஓ, போகலாமே" என்று அவளுடன் இணைந்து நடந்தான். ஓட்டல் வரும்வரை அவளாக எதுவும் சொல்லவில்லை. அவனும் கேட்கவில்லை.

காபியை அருந்திவிட்டுச் சக்தி நிதானமாகச் சொன்னான். "மிஸ்டர் சித்தார்த்தன்! இந்த அவைச்சலை விட்டு விடுங்கள். வீண் விரயம்."

"என்னுடைய நேரம் நான் அளவகிறேன். இதில் நீ சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?" என்று முறுவலித்தான் அவன்.

அவள் மூன்று சொன்னதை இப்போது அவன் சொல்லிக் காட்டுகிறானாக்கும்.

கணத்தில் விளைந்த சினத்தை அடக்கும் முயற்சியில் கீழ் உதட்டைப் பல்லால் அழுத்தினான் சக்தி.

அவள் உதட்டையே புர்த்தபடி, "அதோடு வீண் என்று தான் எப்படிச் சொல்ல முடியும்?" என்றான் அவன் மெதுவாக.

"நிச்சயம் வீண்தான்!" என்றான் சக்தி அழுத்தம் திருத்தமாக, "எனக்கு மாப்பிள்ளை எப்போதோ பிடி!" என்றான் தலையைப் பெருமையுடன் நிமிர்த்தி.

சித்தார்த்தன் அதிர்ந்து போவான் என்று எதிர்பார்த்தான் சக்தி. அப்போதும் ஏமாந்தே போனான்.

மீண்டும் அவளது கண்ணிமைகள் லேசாக நெருங்கியதே தவிர அவன் முகத்தில் மாற்றம் இல்லை.

இதற்குக்கூட அதிரவில்லை என்றால் அவளது காதல் எப்போப்பட்டதாக இருக்கும் என்று உள்ளூர் நினைத்துக் கொண்டாள் சக்தி.

"எப்போதோ என்றால்?" என்று வினவினான் அவன்.

"பிறந்த நாளிலிருந்தே..." பெருமையாகச் சிரித்தான் சக்தி.

"உறவா?"

"ம்... மாமா மகன்."

அப்போதும் பார்வை அகலாமல், "இந்த மாதிரி உறவில் மனம் செய்தால் வருங்காலத் தலைமுறை ஊனத்துடன் பிறக்கக்கூடும் என்பது தெரியாதா?" என்றான் அவன்.

எதை எல்லாம் பேசுகிறான்.

அவளுக்கு முகம் சிலந்து போயிற்று. சமாளித்துக் கொண்டு, "மாமா என்றால் உறவில் இல்லை. அப்பாவுக்கு மாமா நெருங்கிய நண்பர். அம்மாவுக்கு அத்தையும் அதே போலத்தான். இப்போது..." என்று நிறுத்திவிட்டு உதட்டைச் சுருக்கி மெல்ல நகைத்தாள்.

அந்த உதட்டிலேயே அவன் பார்வை படிந்தது. "இப்போதும் நீங்கள் இருவருமே வெறும் நண்பர்களாக இருப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை," என்றான் அமர்த்தவாக.

எரிச்சலுற்றவளாய், "உங்கள் ஆட்சேபணையைப் பற்றி இங்கே யாரும் அக்கறை கொள்ளப்போவது இல்லை. பாவம், வீணாக அலைகிறீர்களே என்று பரிதாபப்பட்டுச் சொல்ல வந்தேன். அது முட்டாள்தனம் என்று இப்போது தெரிகிறது. நான் போகிறேன்," என்று பொரித்து தள்ளிவிட்டு லேகமாய் வெளியே விரைந்து சென்றுவிட்டாள்.

ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சியின் பின்னரும் சக்திக்கு விடுதலை கிடைக்கவில்லை.

வட்டம் போடும் பருந்து போல, அவன் அவளைச் சுற்றிச் சுற்றி வளைத்தான்.

"ஏய், சக்தி! உன் ஆள் வருகிறாடி!" என்று உடன் வந்தவள் கட்டிக்காட்டும் அளவுக்கு இது தொடரவும் சக்தி முதன் முதலாகத் தாபிடம் இதுயற்றி வாய் திறந்தான்.

சற்றும் எதிர்பாராததால் சீதை மிகவும் அதிர்ச்சியடைந்தான். "அன்றோடு மரியாதையாக ஒதுக்கி விட்டான் என்று நினைத்தேனே!" என்றான் வாய்விட்டு.

சக்தி குறுகுறுவென்று பார்க்கவும், "உன்னிடம் சொல்ல வேண்டிய அளவு முக்கியம் என்று எண்ணாததால் சொல்லவில்லை... சக்தி. இந்த... இந்த மனிதர்..." என்று தடுமாறியபடி விளக்கத் தொடங்கினான்.

தாயின் கைகளைப் பிரியத்துடன் பற்றி, "எனக்கெல்லாம் தெரியும், அம்மா. ஆனால் தேவையிருந்தால் நீங்களே சொல்லியிருப்பீர்களே என்றுதான் நானும் இதை அலட்சியப்படுத்தி விட்டுவிட்டேன்," என்றான் கனிவுடன் சக்தி.

"ஆனால் விடாமல் தொடர்வதாகச் சொல்லுகிறாயே..." என்று கலங்கினாள் தாயார்.

தாயின் கலக்கத்தைப் பார்த்ததும் சக்திக்கு ஒரு மாதிரி ஆகி விட்டது.

தெரியமாகத் தலையை நிமிர்த்தி, "அட என்னம்மா, நீங்கள்? இதற்கெல்லாம் இப்படிச் சலங்கனா? அந்த ஆளால் என்னை என்ன செய்ய முடியும்? சும்மா இவ்வளவு காத்த கிளி போலக் காத்துக்கிடந்துவிட்டுப் போகட்டுமே. வேறு யாராவது வந்து ஒன்று கிடக்க ஒன்றைச் சொன்னால் நீங்கள் கலங்கிடக்

கூடாதே. முன்னமே காதிஸ் போட்டு வைப்போம் என்று எண்ணித்தான் சொல்ல வந்தேன். இதற்கே நீங்கள் பயந்து கலங்குவீர்கள் என்று தெரிந்திருந்தால் சொல்லியே இருக்க மாட்டேன்," என்றாள்.

"அதில்லே சக்தி. அவன் பெரிய பணக்காரன். ஆள் பலம் எல்லாம் நிறைய இருக்கும்..."

அலட்சியமாகத் தலையைக் குறுக்கினாள் சக்தி. "நமக்கு அதைவிடப் பெரியதாக ஆண்டவன் பலம் இருக்கிறது அம்மா. ஏனென்றால் நாம் நல்லவர்கள், பாருங்கள்," என்றாள் நம்பிக்கையோடு.

இப்போதும் சீதையின் மூகம் தெனியவில்லை. "கடவுள் இருப்பது மெய்தான் ஆனால் என்னென்ன காரணங்களால் அவர் எதேது செய்கிறார் என்பது சாதாரணமாக நமக்குப் புரிவது இல்லையே... இப்படி இவன் கற்றினால் நானுபேர் என்ன பேசக்கூடும்?" என்று கவலைப்பட்டாள்.

"என்ன பேசுவார்கள்? பணத்திமிரில் பார்த்திற்ற பெண்களின் பின்னே எல்லாம் கற்றுக்கொள்ள என்று காறித் துப்புவார்கள்!" என்றாள் சக்தி பட்டென்று.

"அல்ல மகனே..." என்று வருத்தமாகப் பேசினாள் தாயார். "நம் பக்கத்தைப் பொறுத்தவரை ஊசி இடும் தராமல் நூல் நுழையுமா? என்றுதான் கேட்பார்கள். உன் தோழியே என்ன சொல்லியிருக்கிறாள் பார்."

"போலீசில் புகார் செய்யட்டுமா? சும்மா பின்னாலேயே வருகிறாள் என்று சொல்லி..."

"நாம் இன்னப்பெட்டரிடம் போனால், அவன் கமிஷனர் மூலம் அடக்குவான் அல்லது மத்திரிபிடமே அவனுக்குச் செல்வாக்கு இருக்கக்கூடும். அதெல்லாம் நமக்குத் தோதுப்பாது."

இவன் வேட்டையாடும் புலியின் ரகம். அந்தக் கதாநாயகர்களோ இன்னதேடும் சாதுவான மானின் ரகம். முழுக்க முழுக்க மாறுபட்டவை என்பது தோன்றியது.

ஆனாலும் தாயார் கலங்குவதைக் காணச் சகிக்காமல் தொடர்ந்து, "நாலுநாள் கழித்து வேறு ஒரு மூகம் கண்ணில்பட்டால் உடனே அவன் பின்னே ஓடத் தொடங்கி விடுவார்கள். இதற்குப் போய்ப் பதறிக்கொண்டு..." விடுங்கள், அம்மா!" என்று முடித்துவிட்டாள்.

"இந்த நாலு நாளைக்குள் உன் பெயர் கேட்டுவிடக் கூடாதேம்மா!" என்று மீண்டும் கலங்கினாள்.

"ஏன்தான் சொன்னேனோ!" என்று தன்னையே நொந்து கொண்டு, "என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறீர்கள், அம்மா?" என்று மீண்டும் வினவினாள் சக்தி.

பூங்கொடி போல நின்ற மகளை ஒரு தரம் பார்த்தாள் சீதை.

பிறகு யோசனையோடு, "ஒரு மாதம் ஆபீசிற்கு லீவு போட்டுவிட்டு திருச்சி மாமா வீட்டிற்குப் போய் அங்கே தங்கியிருந்துவிட்டு வருகிறாயா சக்தி? நீயும் அங்கே போய் ஓர் ஆண்டுக்கும் மேலாக ஆகிறது. சுவந்தரமும் மூன்று மாதமாய் எழுதிக்கொண்டே இருக்கிறாள்... கொஞ்ச நாட்கள் இந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்து நீ விடுகியிருந்தால் எனக்குத் தைரியமாக இருக்கும்," என்றாள்.

உதட்டைக் குவித்து யோசனை செய்தாள் சக்தி.

அங்கே திருச்சியில் பலராம் இருக்கிறான்.

போன தடவையே அவன் பார்வை கற்று மாறி அவனைச் சிலக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

மாமாவும் பிள்ளிக் அது இதென்று அழைத்துச் செல்கிறவர்.

"அப்படியானால் ஒருநாள் காலில் கிடப்பதால் விளாசி விடுகிறேன்மா!" என்றாள் சக்தி. தாயின் துன்பத்தைக் காணப் பொறுக்காமல்.

சீதை மிரண்டு போனாள். "அப்போ! அப்படி ஏதும் செய்துவிடாதேடி. அடிபட்ட பம்புபோல் அவன் பயங்கரத்தில் இறங்கிவிடக் கூடாது." என்றவள், மேலும் பெருகிய கலக்கத்துடன், "சக்தி! அவன் உன்னிடம் அத்து மீறி... ஏதும்... தொடருகிட்டு ஒன்றும்..." என்று சொல்லி முடிக்க முடியாமல் தனித்தாள்.

"ராமா! ராமா! அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லையம்மா. அதற்கு எல்லாம் அவனுக்குத் தைரியம்கூட வராது. சும்மா கண்ணில் பட்டுக்கொண்டே பின்னாலேயே அலைகிறான். இதற்குப் போய் இப்படிக் கலங்குவார்களா? உங்களிடம் சொல்லியே இருக்கக் கூடாது பாருங்கள். தெருவிலே எத்தனை நாய்கள் அலைகின்றன. அதில்..."

"இது வெறி நாயாக இருந்துவிடக்கூடாதே என்பதுதான் என் பயமெல்லாம்!" என்று கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டாள் சீதை.

"சே... சேச்சே என்னம்மா இது, சினைப்பிள்ளை போல!" என்று தாயின் கையைப் பற்றி வருடி ஆறுதல் கூறினாள் சக்தி. "இது வெறும் உயிர். அம்மா! பாம்பு என்று, பயப்பட்ட தேவையே இல்லை. காதல் கீதல் என்று பெட்ரோலைச் செலவழித்துக் கொண்டு பின்னாலேயே அலைவது அவர்களுடைய பணக்கார வாக்கத்தில் ஒரு மூடலாக இருக்கும். ரோமியோ, ஜூலியட் போல போல் தருவது..." என்று சொல்லி வரும்போதே அந்தக் கதாநாயகர்களுக்கும் இந்தக் சித்தார்த்தனுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு அவன் மனதில் உறுதி திற்று.

அத்தையும் அப்படியே.

உச்சிப் பிள்ளையாரைப் பார்த்துச் சரியாக ஒன்றே கால் வருடும் ஆகிவிட்டது.

எனவே மூகம் மலர், "சரியம்மா," என்று ஒப்பினாள் சக்தி.

கிளம்புவதில் சக்திக்குச் சிக்கல் எதுவும் இருக்கவில்லை.

கிட்டத்தட்ட லீவு எடுக்காதவள் என்பதால் அலுவலகத்தில் இவருவாகவே விடுப்பு கிடைத்தது.

விடுமுறைக்கு அனுமதி கொடுத்துவிட்டு, சின்ன முதலாளி ஒன்று சொன்னார். "சக்தி, சித்தார்த்தன் உன்னைக் கவரலமாக மணந்து கொள்ளத்தான் விரும்புகிறார். தப்பு நினைப்பு ஏதும் இல்லை," என்றார்.

"எனக்கு வேற இடத்தில் திச்சயம் ஆகிவிட்டது. சார். அத்தனாம் அவரைக் கவரலமாகவே ஒதுங்கிக் கொள்ளச் சொல்லுங்கள்," என்றாள் சக்தி இனிமையாகவே.

சிறு வியப்புடன் அவளை நோக்கி, "அவர் காலடியில் கிடக்க - கிடந்து மிதிபடக்கூட - ஆயிரம் பெண்கள் ஆசையோடு ஓடி வருவார்கள், ஆனால் நீயோ... ஒருவேளை அவனுடைய கடந்த காலம் பற்றிக் கேள்விப்பட்டாயா சக்தி? கைதிறையப் பளரூம் கண்டிப்பார் இல்லாத நிலையும் இருந்தால் இந்த மாதிரி விபத்து நேர்வது இயலுபதான். அதை எல்லாம் தவறாக எண்ணி முடிவு செய்யக்கூடாது," என்றார் அறிவுரை கூறுவது போல்.

பொறுமையை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு தின்ற சக்தி, "சித்தார்த்தனைப் பற்றி எனக்கு ஒருவித உணர்ச்சியும் இல்லை சார். அதனால் அவர் நல்லவரா கெட்டவரா என்று ஆராய்வதற்கே அவசியமில்லை. ஆனால் ஒன்று கேட்கட்டுமா சார்?

திருமணத்திற்கு முன்னதாகத் தப்புவழியில் நடந்த ஒருவர் திருமணத்தின் பின்னரும் அப்படி நடக்கமாட்டார் என்பது என்ன நிச்சயம்? ஒரு வேளை நடந்து கொண்டால் அப்போது உங்கள் முன்னே வந்து நிற்பதா? பின்னால் கீராகிவிடுமோ?" என்று துணிச்சலாகவே கேள்விகளை அடுக்கினாள்.

சரவணன் வாயடைத்துப் போனார்.

சிறு மவுனத்துக்குப் பின் சக்தியே தொடர்ந்தாள்.

"எதற்கு சார் இந்த வேதனையெல்லாம்? ஏழைக்கு ஏற்ற என்னுடைய எங்கள் அளவில் என் அப்பாவே திட்டமிட்டபடி என் திருமணம் நடக்கப் போகிறது." என்று முடித்தாள்.

"உன் அப்பாவே இப்போது இருந்திருந்தால் வேறு சொல் விபரிப்பார் சக்தி. இல்லாது போன ஒருவரின் வார்த்தைக்காக இருப்பவர்கள் கஷ்டப்பட வேண்டும் என்பது இல்லை."

"கஷ்டம் என்று ஆவானே?" என்று எரிச்சலோடு வெடுக்கென வினவினாள் சக்தி.

சற்றுத் தயங்கிவிட்டு, "ஆகவேண்டியது இல்லைதான், ஆனால் உன் அப்பாவின் வார்த்தைக்காக மட்டும் தானா இப்படி?"

"அப்படி என்று மட்டும் இல்லை சார். அம்மாவுக்கும் பல ராமனைப் பிடித்திருக்கிறது. அவர் என்னைக் கண்கலங்காமல் காப்பாற்றுவார் என்று நம்புகிறார்கள்," என்றாள் சக்தி வேலான வெட்கத்துடன்.

"நீ?"

"நான்... நான் வந்து... அம்மாவின் விருப்பம்தான் எனக்கு எல்லாம்."

கோத்திருந்த கரங்களைச் சற்று நேரம் பார்த்தவர் ஒரு பெருமூச்சுடன் டெலிபோனை எடுத்து எண்களைச் சுழற்றினார்.

மறுமுனையில் அழுத்தமான குரல் ஒன்று. "யெஸ்... சித் தார்த்தன் ஸ்பீக்கிங்!" என்று கூறியது.

4

பொதுவாகப் பகல் ரெயிலில் திருச்சிக்குச் செல்வதுதான் சக்திக்கு வழக்கம்.

காலையில் எட்டே காலுக்குக் கிளம்பினால், வண்டி சரியாகப் போனால் நாளு இருபதுக்குத் திருச்சியை அடைந்துவிடலாம். அங்கே சவுந்தரத்துக்கும் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து அவளை அழைத்துச் செல்ல வசதியாக இருக்கும். மற்ற ரெயில்களில் சென்றால் நள்ளிரவிலும் வெகு விடிகாவையிலுமாக அவர் திண்டாட நேரிடும்.

அதே வழக்கப்படியே அந்த ஞாயிறன்றும் சக்தி அதே ரெயிலுக்குத்தான் கிளம்பினாள்.

எப்போதுமே சீதை மகனாடன் ரெயில்நிலையத்திற்குச் செல்வது இல்லை.

முக்கிய காரணம் மகளைப் பிரிகையில் தாங்க முடிவது இல்லை. மற்றவர் பார்க்க அழுவது அசிங்கம்.

அடுத்தது ஏழரைக்கு வரும் காய்க்காரிக்குக் காய்கறிகள் கொடுக்க வேண்டும்.

தாயாரை அலையவிடுவதும் சக்திக்கு அடியோடு பிடிக்காது.

அவள் இவ்வாததால் அள்ளை அதிக வேலை பார்க்கும்படியாகவும் விட்டுவிட மாட்டாள்.

"ஓகோ! அப்படியானால் உன் தாயாரிடம் வந்து பேசுடுமா?"

"வேண்டாம், சார்," என்றாள் சக்தி பதட்டமாக.

"எங்கள் திருமணம் இரு தரப்பினரும் பிரியமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் ஒன்று. இதைத் தடை செய்து யார் மனதையும் வருந்தவிட எனக்கு விருப்பம் இல்லை. மேலும் கடுமையாகப் பேசியதற்கு மன்னியுங்கள் சார். திருமணம் என்பது என்னுடைய சொந்த விஷயம். இதில் வேறு யாரும் - அது யாரானாலும் - தலையிடுவது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவுதான் சார் விஷயம். தயவு செய்து இதுபற்றி இனி பேசாதீர்கள்!" என்று பட்டபப்பாகப் பேசி முடித்தாள்.

பெருமூச்சுடன் கண்ணாடியைக் கழற்றித் துடைத்துப் போட்டுக் கொண்டார் சரவணன். "பார் சக்தி, சித்தார்த்தனை மணந்து கொண்டாயானால் பிறகு நானே மரியாதை தரவேண்டிய நிலையில் நீ இருப்பாய். வேலை பார்க்கையில் எப்படி எப்படி நடத்தினோமா. தப்பாக ஏதும் நினைத்திருப்பாரோ என்று நான் உன் ஞரக குமைந்து கொண்டே இருக்க நேரிடும். இதைல்லாம் எனக்கு மட்டும் பிரியம் என்றா நினைக்கிறாய்?" என்று கேட்டார்.

"பின்னே!" என்றாள் சக்தி வியப்பாக.

"என் நண்பனின் பிடிவாதம்! அவனுடைய தன்மை தெரிந்ததால் இது இவரு வழி என்று கண்டு சொன்னேன். அவ்வளவுதான். அப்படியானால் ஞாயிறன்று காவை ரெயிலிலா கிளம்புகிறாய்?" என்று கேட்டார்.

சக்தி 'ஆமாம்' என்பது போலத் தலையாட்டவும், "சரிதான் நல்லபடியாகப் போய் வா," என்று அனுப்பி வைத்தார்.

காய் வாங்கிச் செல்லும் கன்னியம்மாவைச் சற்று முன்னதாக வந்து தோட்ட வேலைகளை முடித்துவிட்டுக் காய் வாங்கிச் செல்லுமாறு வழக்கம் போலவே ஏற்பாடு செய்தாள்.

கைப்பையில் இருந்து ஒரு பத்து ரூபாயை எடுத்து, "இதை வைத்துக் கொள் கன்னியம்மா. தினமும் இரவில் அம்மாவுக்குத் துணையாக வந்து படுத்துக்கொள். மறக்காதே. அம்மாவுக்கு ஒரு கஷ்டம் இல்லாமல் கவனிக்க வேண்டும், என்ன?" என்று இரவு தாய்க்குத் துணையாயிருக்கவும் கன்னியம்மாவை ஏற்பாடு செய்தாள்.

"அம்மாவைத் தொட்டிலில் போட்டு ஆட்டித் தூங்கவை என்று சொல்லாமல் விட்டாயே!" என்று செல்லமாக அட்டி னாள் சீதை.

"தொட்டிலில் இல்லை. ஆனால் என் செல்ல அம்மாவைப் பொன்னாஞ்சலில் ஆட்டுவேனாக்கும்!" என்று ஆசையுடன் கூறினாள் சக்தி.

"நாளைக்குக் கல்யாணம் ஆகிப் புள்ளையைத் தொட்டில் போட்டு ஆட்டறப்ப அம்மா இருக்கறதே மற்றது போகும்! அய்யா எங்க லூட்டுக்காரர் சாப்பாட்டுக்குக் கஷ்டப்பட்டு வாருன்னு ரெக்கை கட்டிக்கிணு ஒடும் பாப்பா!" என்று சிரித்தாள் கன்னியம்மா.

தாயிடம் கூடச் சொல்லவில்லை என்ற போதும் சக்தியின் இந்தப் பயணத்தில் உள்நோக்கம் ஒன்று உண்டு.

பலராமைத் திருமணம் செய்து கொண்டு திருச்சியில் குடித் தனம் செய்வது அவளது உத்தேசம் அல்ல.

மாற்றல் வாங்கிக் கொண்டு சென்னைக்கே வந்து, தன் தாயுடன் ஒன்றுசேர்ந்து ஒன்றாக வசிக்க வேண்டும் என்று பலராமிடம்... அவள் பெற்றோரிடம் கேட்பதற்காகவே முக்கியமாக சக்தி இப்பயணத்தை மேற்கொண்டிருந்தாள்.

சின்ன வயது முதல் கடின உழைப்பாலேயே வாழ்ந்த தன் தாயாரை இன்னமும் தனியே உழைக்க விட்டுவிட்டு வேறு ஒரு வனுக்குப் பொங்கிப் போட்டு வாழச் சக்தி தயாரில்லை!

ஆனால் பலராமின் பெற்றோர் அதை வேண்டுமோரும் இல்லை. சீதையிடம் அக்கறை உள்ளவர்கள் அவர்கள்.

ஆயினும் கல்யாணம் அது இதென்ற கிட்டிமுட்டி வந்தபின் இதைப் பேசுவதைவிட முதலிலேயே கேட்டு விடுவது நல்லது என்று நினைத்தாள் சக்தி.

வேறு சமயமானால் எவனுக்கோ பயந்து ஊரைவிட்டு ஓடுவதோ என்று சிலுப்பக்கூடிய அவள், இதைத் தாய் அறியாமலே முடிவு செய்துவிட எண்ணித்தான் தாயார் சொன்னவுடனேயே திருச்சி பயணத்துக்குத் தயார் ஆனாள்.

ஆயிரம் தரம் அதிக வேலை செய்யக்கூடாது என்று அம்மா விடம் எச்சரித்துவிட்டு, கன்னியம்மாவிடம் அம்மாவைக் கவனித்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, ஒரு வழியாகத் தோளில் பையுடனும் கையில் சின்னத்தோல் பெட்டியுடனும் கிளம்பினாள் சக்தி.

"கனமா இருக்கா, கண்ணு? நான் தூக்கியாரட்டுமா?" என்று முன் வந்தாள் கன்னியம்மா.

"மூச், அம்மாவுக்கு உதவு என்றால் என்னோடு இதைத் தூக்கிக் கொண்டு வரப் பார்க்கறியா?" என்று மிரட்டிவிட்டு, நாயின் கண் கலங்குவதைக் கனிவுடன் பார்த்துவிட்டுக் கிளம்பினாள் சக்தி.

முனை திரும்புகையில் ஒருதரம் திரும்பிப் பார்த்தாள். பெட்டியைக் கீழே வைத்துவிட்டுத் தாய்க்குக் கையசைத்தாள். மீண்டும் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு விறுவிறுவென்று நடக் கலானாள்.

எதிர்த் திசையில் இருந்து வந்த ஒரு வெண்ணிற அம்பாசிடர் கார் அவளருகில் வந்து நின்றது.

அதில் இருந்து இறங்கியவன் சித்தார்த்தன்.

"என்ன சக்தி, மூட்டை முடிக்ககூடாது பிரயாணம் வெகு தூரமோ?" என்றான் உதட்டளவிவான ஒரு புன்னகையுடன்.

"இவ்வளவே, திருச்சி வரைதான். வரட்டுமா? நேரமாகி விட்டது," என்று மேலே நடக்க முயற்சித்தாள் சக்தி.

"பஸ் ஸ்டாப் வரை இத்தனை கனத்துடன் நடக்க வேண்டுமா? ஏறு... கொண்டு போய் விடுகிறேன்," என்றான் அவன்.

பெட்டியின் கனம் சரியென்று சொல்லச் சொன்னது.

ஆயினும் சக்தி தயங்கினாள். "உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம்?"

"கமக்கப் போவது நானில்லை; கார், இத்தக்காலை நேரத்தில் இவ்வளவு வியர்த்திருக்கிறது. அதற்கு மேலும் என்ன பிடிவாதம்? வா.. ஏறு," என்று சற்று உரிமையோடு பேசியபடி பெட்டியை வாங்கக் கை நீட்டினான் அவன்.

"சரவணன் சொன்னான், சரி, ஏதேதோ ஆகைப்பட்டுமாம். இப்போது வழியனுப்பியேனும் வைப்போம் என்று வந்தேன்," என்று சோகமாகச் சொன்னான் சித்தார்த்தன்.

சக்தி சங்கடத்துடன் நெளிந்தாள்.

"இத்தச் சின்ன உதவிக்கூட என்னிடமிருந்து ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாதா, சக்தி?" என்று அவன் மீண்டும் கெஞ்சதலாகப் பேசியபோது அவளுக்கு மிகவும் பரிதாபம் உண்டாகிப் போயிற்று.

சரியென்று ஒப்பினாள்.

சக்தி உள்ளே அமர்ந்ததும் மறுபுறமாக வந்து அருகே அமர்ந்து கொண்டாள்.

"எக்மோர்" என்று அவள் குரல் கொடுக்கவும் கார் கிளம்பியது.

பிறகு... கண்ணைத் திறப்பதற்கும் படு சோம்பலாக இருந்தது சக்திக்கு.

"விடிய அதிக நேரம் இருக்கிறதா?" என்று எண்ணியபடியே மெல்லப் புரண்டாள்.

புரண்டபோது மிக மிக மிருதுவான விரிப்பில் அரையடி ஆழம் புதைந்தாள். திடுக்கிட்டாள்.

இது அவளது படுக்கை அல்லவே!

சடக்கென எழுந்து அமர்ந்து கொண்டு சுற்றிலும் பார்த்தாள். அருகே வந்து கொண்டிருந்த சித்தார்த்தன் கண்ணில் பட்டான்.

உணர்ச்சிகள் சுத்தமாகத் துடைக்கப்பட்டிருந்த முகத்தில் அந்த வேட்டைப் பார்வை மட்டும்.

இது என்ன இடம்?

இங்கே இவள் எப்படி வந்தாள்?

கேள்விகள் தானாகப் பிறந்தன.

ஆனால் பதிலுக்காகச் சிந்தனை செய்ய முயன்ற போது முனை வேலை செய்ய மறுத்தது. கண்ணை மெல்லிய புகை போல் ஒன்று மறைத்தது; தலை பெரும் பாரமாய்க் கனத்தது.

சுற்றும் முற்றும் பார்த்தவனின் கண்களில் ஓர் அழகிய பச்சை நிற வாஷ்பேஸின் பட்டது.

சட்டெனக் கட்டிலில் இருந்து இறங்கினாள்.

கால்கள் துணியாய்ப் துவண்டு நள்ளிடின்.

என்ன ஆயிற்று?

நீட்டிய அவன் கையை ஏற்காது தானாகவே பெரு முயற்சியுடன் வாஷ்பேஸினுக்குச் சென்று முகத்தில் நீரை அடித்துக் கழுவினாள்.

புகை விலகி முனை சற்றே கறுகறுப்படைந்தது.

நடந்தது நினைவுக்கும் வந்தது.

காரில் அவன் இவளது வாயைப் பொத்தி முகத்தில் ஏதோ நெடியுள்ள துணியை அழுத்தியதும், வினாடிக்குள் வந்த "மலைக்கள்ளன்" சினிமா நினைவில், இவள் மூச்சடக்கி மயங்கியதுபோலத் துவண்டதும், அவனும் புரிந்து கொண்டு, "கெட்டிக்காரி! 'மலைக்கள்ளன்' பார்த்தாயா, படித்தாயா?" என்று வினவியபடி, அடக்கமாட்டாமல் அவள் மூச்சையடையும் வரையில் அந்த மருந்து நெடித்துணியை விடாமல் பிடித்ததும்... அத்தோடு கண்கள் இருண்டதும்...

நம்ப முடியாமல் வியப்பில் ஆழ்ந்தாள் சக்தி.

கையைத் திருப்பி மணி பார்த்தாள். மணி ஒன்பது. ரெயில் எப்போதோ போயிருக்கும்!

திருச்சி ஸ்டேஷனில் அத்தை ஏமாந்து போவார்கள்.

ஆத்திரத்துடன் திரும்பி, "ஏய் மிஸ்டர்! என்ன இது, அசட்டுத்தனம்?" என்று அலட்டினாள்.

அவள் படுத்திருந்த அதே கட்டிலில் அமர்ந்து, அருகில் தட்டி, "உட்கார், சொல்கிறேன்," என்றான் அவன் நிதானமாக.

"ரால்கல்!" என்று சீறி விட்டு வேகமாக அறைக் கதவை நாடிப் போனான் சக்தி.

"கதவு பூட்டியிருக்கிறது."

காது கேளாதவன்போலச் சென்று கதவைப் பலமாகத் தட்டினான்.

"உட்புறமாக..." என்று சொல்லி முடித்தான் அவன்.

சினம் ஜிவ்வென்று தலைக்கேற, "முட்டாளீ! மரியாதையாகக் கதவைத் திற. நான் போக வேண்டும். ரெயிலைத் தவற விட்டு விட்டதாக மாமாவுக்குத் தந்தி கொடுக்க வேண்டும். இல்லையானால் அத்தை பயந்து போவார்கள்," என்றான்.

அவன் அமைதியாகத்தான் தலையசைத்தான்.

"சக்தி! நீ ஒன்றைப் புரிந்துகொள்வது நல்லது. என்னைத் தவிர வேறு ஒரு மனிதனுக்கு மனைவியாகும் தகுதியோடு நீ இந்த அறையைவிட்டு வெளியே செல்லப் போவது இல்லை!" என்றான் தணிவான குரலில் தெளிவாக.

எப்படி? ஒருகணம் புரியாமல் விழித்தான் அவன்.

மறுகணமே முகம் ரத்தமெனச் சிவக்க, "முட்டாளீ! என்னை என்னவென்று நினைத்துக் கொண்டாய், ரால்கல்!" என்று வெடித்தான்.

சத்தம்போதே நெஞ்சில் சிவீர் என்றது.

அவனது அந்த வேட்டைப் பார்வை... சுற்றி வளைத்துப் பிடித்து விட்டானா?

சீ! இது என்ன பிரமை என்று தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டான்.

மயக்க மருந்தின் பிரதிபலிப்போ என்னவோ, உடலில் பல வீணம் தெரிந்தது. தலை கனத்தது.

இந்த மாதிரி தேரத்தில் இது என்ன தொந்தரவு என்று பொறுமையிழந்தவனாய் உடல் உபாதைகளை மனதில் இருந்து அடியோடு ஒதுக்கினான்.

அவனை முழுவதாக அவளால் நம்பவும் முடியவில்லை. ஆனால் மற்றப்படி அவளை இங்கே கொண்டுவரத் தேவையில்லையே.

கண்ணை மறைத்த கூத்தல் சுருளை விலக்கியபடியே அறை முழுவதுமாக விரைவாக நோட்டமிட்டான்.

ஆபுதமாகக் கொள்ள - ஏன், தூக்கி எறியக்கூடப் பொருட்கள் அவ்வளவாக இல்லாத அறை.

அவன் அவள் எதிரே நின்றான். "சக்தி, இந்த இடத்தில் என் விருப்பத்தைத் தடுக்க உலகில் எதுவுமே இல்லை... இடி விழுவது தவிர..."

"இடியே விழும் அந்த வேலன் மனம் வைத்தால் உன் தலை மேலேயே விழும்!" என்று பொருமினான் சக்தி.

அவளது எண்ண ஓட்டத்தை உணர்ந்தவன் போல், "அதற்கும் வழியில்லை. கட்டடத்தில் இடி தாங்கி இருக்கிறது!" என்றான். தொடர்ந்து, "சக்தி! உன்னைவிட நான் மிகவும் பலசாலி. வீண் முயற்சியில் ஈடுபடாமல் இணங்கி விடுவது நல்லது!" என்றவன் கையை நீட்டி மிருதுவாக அவளது நோளைத் தொட்டான்.

வேகத்துடன் கையை வீசினான் சக்தி.

ஆனால் சூறி வைத்த அடி அவன் முகத்தில் விழுமுன் அவன் கை அதைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

மறுகணம் அவளது கைகளுக்குள் அவள் சிறைப்பட்டாள். ஒரு விநாடி அவளது உடம்பிலும் ஒரு நடுக்கம் ஒடுவதைச் சக்தி உணர்ந்தாள்.

மறுவிநாடி உலகில் உள்ள சகல நினைப்புகளையும் மறந்து தற்காலத்துக் கொள்ளப் போராடத் தொடங்கினாள்.

இற்று விடும் போலக் கை கால்கள் தொய்வற்று, தொண்டை வரண்டு, கண்கள் இருண்டு, உடம்பு அடியோடு வலுவிழந்து போகும் வரையில் சக்தி நம்பிக்கையுடனேயே போராடினாள்.

ஏதோ ஒரு வழியில் கடவுள் காப்பாற்றி விடுவார் என்ற நம்பிக்கை.

ஆனால் அவன் கைகள் எல்லை மீறுவதையும் தன்னால் தடுக்க முடியவில்லை என்பதையும் உணர்ந்தபோது இது ஒரு பொல்லாத வெறும் கனவுதானா என்றுகூட எண்ணித் தடுமாறினாள்.

இல்லை. இது பொல்லாத கனவில்லை. பயங்கரமான கனவு என்பதை உணர்ந்ததும் அவளை விலக்க முடியாமல், "என்னால் முடியவில்லையே, ஒன்றும் முடியவில்லையே..." என்று புத்தி மறந்தவள்போல் உருப்போடலானாள்.

அவளது தொண்டை வறட்சியை உணர்ந்து, ஒரு டம்ளர் நீரைக் கொண்டுந்து பருக வைத்தான் சித்தார்த்தன்.

வேகமாகப் பருகிய நீரில் சற்றே சக்தி வர, அவளிடம் கைகூப்பிக் கொஞ்சினாள் சக்தி. "உங்கள் காவில் விழுக்கிறேன். தயவு செய்து விட்டுவிடுங்கள். நீங்கள் சொன்னது போல இனி யாரையும் மனந்து கொள்ளமாட்டேன். அப்போ! என்னால் முடியாது... நிச்சயமாய் மாட்டேன். விட்டு விடுங்கள்" என்று கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

காலித் தம்ளரை வைத்துவிட்டு, "என்னை மனந்தாக வேண்டும், சக்தி!" என்று மீண்டும் அவளிடம் திரும்பினான், அவன்.

உடம்பெல்லாம் நடுநடுங்க, "இதெல்லாம் தெரிந்தால் என் அம்மா மிகவும் வேதனைப்படுவார்களே. ப்ளீஸ்... தயவு..." என்று கைகளில் முகம் புதைத்து விம்மினாள்.

ஆனால் அவன் அவளது எதிர்ப்பைப் போலவே இந்த மன் றாடலுக்கும் மதிப்புத் தரவில்லை.

நம்ப முடியாத பயங்கரம் நனவாகி நிகழ்கையில், அவள் அன்றைக்கு இரண்டாம் முறையாகச் சுய உணர்வை இழந்தாள்.

சக்திக்கு மீண்டும் சுய உணர்வு திரும்புகையில் சித்தார்த்தன் அதே அறையில்தான் இருந்தான்.

கையில் சிகரெட் கரைய அவளது பக்கவாட்டுத் தோற்றம் அவளது இழப்பை முழுமையாக உணர வைத்தது.

கடவுள் இருப்பது உண்மை என்றால், இவனை ஏன் இன்னும் கொல்லவில்லை?

அதெல்லாம் கத்தப் பொய்!

எதிர்பார்க்க... எண்ணமிட... திட்டம் போட... தீர்மானம் செய்ய... என்று வாழ்வில் எதுவுமே இல்லை.

இனிமேல்... என்ற வார்த்தைக்குப் பின் எதிர்காலம் எட்டிய தூரம் வரை பொட்டலாக, இனம் காண முடியாத கும்மிருட்டாய்த் தெரிந்தது சக்திக்கு.

செய்வது புரியாமல் திக்சித் திகைத்து மருண்டது மனம். பெரிய பெரிய கண்ணீர் துளிகள் ஒவ்வொன்றாக விழிகளில் திரண்டு உருண்டு வடியலாயின.

அவள் விழித்ததை உணர்ந்து திரும்பினாள் அவள்.

சற்றுக் குளிந்து, "சக்தி" என்று மெல்ல அழைத்தாள். "சீர்படுத்த முடியாத தவறு எதுவும் நேர்ந்து விடவில்லை சக்தி. அதனால் கலங்கலோ கவலைப்படலோ ஒன்றும் இல்லை. உன் அம்மா..."

சக்தியின் திகைத்த மனதிலும் "அம்மா" என்ற சொல் ஊடுருவிச் சென்றது.

அம்மா இந்த அதிர்ச்சியை எப்படித் தாங்கக் கூடும்?

தன் இழப்பின் வேதனையை மிஞ்சிக்கொண்டு தாயின் துயரம் மனதைத் தாக்கியது.

"அம்மா! அம்மா!" என்று விக்சினாள்.

"நான் அம்மாவிடம் போகவேண்டும்!" என்று குழந்தை போல் அழுதாள்.

"போகலாம், உன் அம்மா எதையும் தாங்கிக் கொள்ளக் கூடியவர்கள் - அதாவது உன்னை இழப்பது தவிர, வேறு எதையும்!"

அவன் சொன்னதை உணராதவள்போல், சக்தி தன் போக்கில் கேவிக் கொண்டு இருந்தாள்.

"சக்தி!" என்றாள் அவள் அழுத்தமாக.

விழிகளில் நீர் வடிய அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் அவன். பார்த்த அளவில் 'பாவி பாவி பாவி!' என்று பதறியது மனம், "என்னவெல்லாம் செய்துவிட்டாய், பாவி!" என்று விம்மினாள்.

"எதையும் சரி என்று ஆக்கக்கூடிய சக்தி நம்மிடம் இருக்கிறது. அதனால் நீ உணர்ச்சி வேகத்தில் தவறான முடிவுக்குப் போய்விடக்கூடாது. புரிகிறதா? உன் இழப்பை உன் தாயார் தாங்கமாட்டார்கள். அதனால் - அதனால் தற்கொலை செய்து கொள்வது இல்லை என்று சக்தியைச் செய், அதன் பிறகுதான் உன்னை அங்கே அழைத்துப் போவேன்!" என்றாள் அவள்.

தற்கொலை! அவள் செத்தால் பிறகு அம்மா ஏது? "தற்கொலை செய்து கொள்ளமாட்டேன்" என்றாள் விம்மலுடன்.

ஒரு கதவைக் காட்டி, "அது ருளியலறை. நீ வேண்டுமானால் ருளித்து உடை மாற்றிக் கொள். பிறகு போகலாம்," என்றாள் அவள்.

கிழிபட்ட ஆடைகளின் நினைவில் சக்தி விக்சித்து நின்றாள்.

"இதோ வருகிறேன்," என்று சென்று திரும்பினாள் அவள்.

திரும்பி வந்தபோது கைகளில் ஒரு செட் உடைகள் இருந்தன.

சேலை, ரவிக்கை, உள்ளாடைகள்.

விடை உயர்ந்த புதிய பட்டுச் சேலையின் ஐரிகை சக்தியின் வெறித்த பார்வையில்பட்டது.

எதற்கு இந்த விடை?

அடிவயிற்றிலிருந்து மூண்ட அருவருப்பில் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது அவளுக்கு.

முகம் சுழலுகிற பேசினுக்கு ஓடிச் சென்று மெய்யாகவே வாந்தியெடுத்தாள்.

தாங்க வந்த அவனைத் தீப்பட்டாற்போல எரிக்கவிட்டு, "சா... சாதாரணமாக ஏதாவது..." என்றாள் கண்ணீருடன்.

வாதாடாமல் சென்று மீண்டும் திரும்பி வந்தான் அவன். சாதாரணம் போவத் தோன்றினாலும் அதுவும் ஓரளவு விலை மதிப்பு உள்ளதுதான்.

ஆனால், சேலையின் அழகையோ நயத்தையோ சற்றும் உணராமல் கட்டிக்கொண்டு வந்தான் சக்தி.

"முதலில் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாம்."

அவளுடைய உலகத்தையே அழித்துவிட்டு ஒன்றுமே நடவாததுபோல என்ன இலகுவாக உபசரிக்கிறான்.

முடிந்த வரையில் வேதனையை அடக்கிக் கொண்டு, "வேண்டாமே..." என்று மறுத்தான் சக்தி.

அவன் மீண்டும் வற்புறுத்தவே, பொறுக்கமாட்டாமல், "அய்யோ! வேண்டாம்!" என்று கைகளில் முகம் புதைத்து விம்மினான். குளித்ததில் சற்றே அடங்கியிருந்த கண்ணீர் மீண்டும் சரம் தொடுக்கலாயிற்று.

"சரி சரி, பரவாயில்லை, வா," என்று அழைத்துச் சென்றான் அவன்.

கார் செல்லும் வழி, காரை ஓட்டுபவன் எதையுமே சக்தி கவனிக்கவில்லை.

வழி தெடுகிறும் கார் கதவில் சாய்ந்தபடி அடித்துப் போட்டாற்போல் ஓய்ந்து போய் அமர்ந்திருந்தான்.

வற்றாமல் வழிந்த கண்ணீர் தவிர மற்றப்படி உயிரற்ற உடல் போல இலங்கித் தவிரிந்தவாறிருந்தான்.

எவ்வளவு நேரமோ கழித்து கார் நின்றது.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பி அவனைப் பார்த்தான்.

இரண்டு எட்டு வைத்தவன் தின்ற திரும்பி, "இனி எப்போதும் என் பாதுகாப்பும் கவனிப்பும் உங்களுக்கு இருக்கும். அதனால் அசட்டுத்தனமாக எதுவும் செய்ய முயற்சிக்க வேண்டாம்!" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

எதிர்பாராமல் விழுந்த இந்த இடியில் அந்த வீட்டின் இரு பெண்களும் கதிகலங்கிப் போனார்கள்.

உள்ளும் புறமுமான வேதனையில் சக்திக்கு அன்றே தல்ல காய்ச்சல் வந்துவிட்டது.

"அம்மா... அம்மா... அம்மா..." என்று ஒரே அலட்டல்.

வாய்விட்டு ஒரு தரம் அழுவதற்குக்கூடச் சீதைக்கு வழியில்லை.

கையில் இருந்த சாதாரண மாத்திரைகளில் காய்ச்சல் சற்றும் குறையவில்லை.

மகளைத் தனியே விட்டுச் செல்லவும் துணிவின்றி, மருத்துவம் பார்க்கவும் வழியின்றி, சக்தியின் அருகிலேயே இருந்து தவித்தான் பெற்றவன்.

திடீரென்று "அய்யோம்மா..." என்று கூவினான் சக்தி. "யாரோம்மா யாரோம்மா..." என்று சன்னல் பக்கம் காட்டி விட்டு நடுநடுங்கினான்.

'நம்மை யார் என்ன செய்ய முடியும்!' என்று துணிவுடன் பார்க்கும் மகளா என்று வேதனைப்பட்டபடி எழுந்து சென்று பார்த்தான் சீதை.

அங்கே மெய்யாகவே ஒருவன் நின்றிருந்தான்.

ஆனால் சீதையைக் கண்டதுமே கைகாப்பி விட்டுப் போனான்.

அவன் முகத்தில் அங்கங்கே கீறல்கள்...

'என்ன போராடி, என்ன, வென்று விட்டாளே!' என்ற நினைவில் உதடு துடித்தது.

"இறங்கு சக்தி, வீடு வந்துவிட்டது." என்றான் அவன் சலனம் இன்றி.

கார் ஓசை கேட்டு ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்த சீதை திகைத்தாள்.

காரில் இருந்து மெல்ல இறங்கி நடப்பதே சிரமம் போல வருகிறவள் சக்தி அல்லவா?

மகள் ரெயிலுக்கு அல்லவா போனாள்?

அவசரமாகக் கதவைத் திறந்து, "சக்திம்மா..." என்று வேகமாக வந்தாள்.

"அம்மா!" என்று தழுதழுத்த அழைப்பின் பின் தாய் மேலேயே சாய்ந்துவிட்டாள் சக்தி.

விக்கலும் விம்மலும் பொங்கிப் பொருகிக் கொண்டு ஓடி வந்தன.

வயிறு கலங்க மகளை நிமிர்த்திப் பார்த்து, முடியாமல் போகவே, உடன் வந்து கல்லைப்போல நின்று கொண்டிருந்த அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

சிறிதும் தயக்கமின்றி, "சக்தியிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். உங்களிடமும் சொல்கிறேன், கவலைப்படவோ கலங்கவோ சிறிதும் தேவையில்லை. இந்தத் தனிப்பிற்குக்கூட அவசியம் இல்லை. சீர் செய்ய முடியாதது ஒன்றும் இல்லை. இப்போது போய்ச்விட்டுச் சிவநாள் பொறுத்து மீண்டும் வருகிறேன்," என்று திரும்பி நடந்தான்.

சற்று நேரத்தில் ஒரு டாக்டர் காரில் வந்து சக்தியைப் பார்த்து மருந்து கொடுத்துவிட்டுப் போனார்.

அது 'அவ'னுடைய ஆள் என்பது புரிந்தது.

சன்னல் பக்கம் கண்ட அவன் அங்கேயே சுற்று வது சீதைக்குத் தெரியவே செய்தது.

ஆனால் என்ன செய்வது, எது செய்யக்கூடியது என்று ஒன்றுமே புரியவில்லை.

★ ★ ★

சீதையின் கணவன் சிவராமன் ஒரு தனிமைப் பிரியன்.

நகரம் பெருகிவரும்போது நரகமாகிவிடும் என்று ஊரை விட்டு விலகியே வீட்டைக் கட்டியிருந்தான்.

இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து இப்போதுதான் மெயின் ரோடின் பக்கமாகச் சில புதிய வீடுகள் முளைத்திருக்கின்றன.

உயிருக்கே உயிராக ஒரே சினேகிதன்.

சிவராமன் இறந்தபோது பெரிதும் உதவியாக இருந்தவர்கள் அந்தக் குடும்பத்தவர்கள்தான்.

அவர்களும் பந்து ஆண்டுகளாக இருப்பது திருச்சியில் அடுத்தது, தினம் கண்டு பழகுவது காய்க்காரி கன்னியம்மாதான்.

கன்னியம்மாவின் கணவன் ஒரு முரட்டு ரௌடி.

அடிக்கடி குடித்துவிட்டு அடித்தான் என்று சீதையிடம் வந்து அழுதுவிட்டுப் போவான்.

ஆனால் அவன் முரடன் என்பதாலோ என்னவோ அவனுடைய மனைவி வந்துபோகும் பழக்கம் உள்ள வீட்டிற்கு இதுவரை எந்த விதமான தொல்லையும் இல்லை.

இன்றுதான் மகா பாரமாக வந்து இறங்கிவிட்டது.
அன்று சிவராமின் இழப்பை நண்பருடன் பகிர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

இன்றைய இழப்பு அப்படிப் பகிர்ந்து கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை.

இனி என்ன செய்யமுடியும் என்று சீதை கலங்கி நின்றாள்.

காய்ச்சல் குறைந்து மூளை சித்திக்கத் தொடங்கிய போது உலகம் ஒரே வேதனையாகிப் போயிற்று சக்திக்கு.

எழுந்திருக்க முடியவில்லை.

என்னும் போதெல்லாம் உடம்பு தீயாய் எரிந்தது.

தாங்கமாட்டாத அருவருப்பில் உடல் கூசிக் கிவிந்தது.

கவிழ்ந்து கிடந்து கண்ணீர் பெருக்கிய மகளின் முதுகை வருடியபடி, "கனவு என்று மறந்துவிடப் பாரம்மா!" என்று தேற்ற முயன்றாள் தாயார்.

தாயின் மடியில் மூகம் புதைத்து, "முடியலியே, அம்மா! மறக்க முடியலியே! அய்யோ, என்ன தப்புமா செய்தேன்? இப்படி எல்லாம் நடந்துவிட்டதே... என்னால் தாங்க முடியலியே!" என்று கதறினாள் சக்தி.

வயிற்றோடு மகளை அணைத்தபடி, அமர்ந்திருந்த தாயின் கண்களில் இருந்து பெருகிய நீர், மகளின் சென்னியில் விழுந்தது.

திடுக்கிட்டாற்போலத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்த சக்தியின் மூகம் மேலும் கலங்கியது. "அழுகிறீர்களே அம்மா, உங்களை எப்பவும் சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்ளணும் என்று நினைத்தேனே. இப்போ என் முன்னாலேயே அழுகிறீர்கள்!" என்று குமுறினாள்.

எங்கோ ஓர் அண்டங்காக்கை கரோமாகக் கத்திற்று.

பதறிப் போய்த் தாயை இறுக்கக் கட்டிக்கொண்டு, "அது காக்கைதானேமா!" என்று நடுங்கினாள்.

உடனேயே, "அம்மா, விடியமுன்தான் அதிக இருட்டாக இருக்கும் என்று படித்திருக்கிறேன். ஆனால், இந்த இருட்டிலே, ஒரு சின்ன வெளிச்சம்கூடக் காண முடியாத இருட்டிலே ஒரே பயம்மா இருக்கிறதேயம்மா!" என்று விம்மினாள்.

வாயைத் திறந்தால் தானும் கதறிவிடுவோமோ என்ற பயத்தில் வாயை இறுக மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள் தாய்.

வெகு சிரமத்துடன் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு "அழக்கூடாது கண்ணம்மா, அழுதால் காய்ச்சல் அதிகமாகத் தானே ஆகும். தூங்குடாம்மா, மருந்து குடிக்கிற நேரம், குடித் துவிட்டுத் தூங்கு!" என்று எழுந்தாள்.

"தங்கிக்கொண்டே இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்மா. விழித்தவுடனேயே நெஞ்சுக்குள்ளே பிசையத் தொடங்கி விடுகிறதே!" என்று அரற்றினாள் மகள்.

தாயின் இதமான பணிவிடையில் மெல்ல மெல்ல அலட்டல் குறைந்து உறங்கலானாள் சக்தி.

ஆனால் சீதை?

ஆற்றுவாரோ தேற்றுவாரோ இல்லாதபடி, வெளிப்படையாக அழவும் முடியாதபடி உள்ளுக்குள் குமைந்தாள்.

சின்ன வயதில் இருந்து வளர்த்து வாழ்ந்த விதத்தில் இதை ஒரு விபத்து, இனி அடிபட்ட காயம் ஆறியதும் மறந்துவிட வேண்டிய ஒன்று என்று ஒதுக்கவும் முடியவில்லை.

இன்றைய போக்கோடு ஒத்து எதிர்த்து நிற்கவும் முடியவில்லை.

கோர்ட், கேஸ், போலீஸ் என்று போகத் தைரியம் இல்லை. தைரியம் இல்லாதது மட்டும் அல்ல. இது பறைசாற்றப்பட்டு நாலு பேர் அவசிய ஆராய்வதற்குரிய பொருளாக மகள் ஆகி விடக்கூடும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

மேலும் பெண்ணின் தவறு சிறிதும் இல்லாத போதும் இதைப் பெண்ணின் மீது முழு இரக்கத்துடன் எண்ணிப் பார்க்கும் பக்குவம் நம் சமுதாயத்தில் இன்னும் வரவில்லை.

பார்ப்பவர்களுக்கில் சக்தி கவாரசியமானதெருவம்புக்குள் ஆகக்கூடும் என்ற நினைவில் நெஞ்சு உலர்ந்து போயிற்று பெற்றவளுக்கு.

பெண் படும் பாட்டைப் பார்க்கையில் மானம் - உயிர் என்றெல்லாம் கூறி மகளை வளர்த்தது தவறோ என்றாகுட மயங்கியது தாய் மனம்.

சீதைக்கு ஒரு பழக்கம்.

மனத்தில் ஏதேனும் கவக்கம் ஏற்படுமானாலும் சரி; மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும் சரி; கணவருடைய படத்தின் எதிரே அமர்ந்துகொண்டு அவர் இருப்பது போலவே பாவனை செய்து விஷயத்தைக் கவந்து கொள்வது.

சக்தி சிறுமியாக இருந்தபோது எப்போதேனும் உடல் நலமின்றிக் கிடந்த சமயங்களில் இவ்வாறு வருந்தி முறையிட்டு இருக்கிறாள். மாயியார் மறைந்தது அடுத்து வந்தது.

பலராமனின் தாத்தா உடல் நலம் கெட்டு அதன் காரணமாக அவர்களுடைய குடும்பம் திருச்சியில் குடியேற நேர்ந்தபோது தான் கடைசியாகச் சீதை வேதனை என்று கணவனை நாடியது.

ஆனால், இப்போது இடைப்பட்ட அத்தனை காலத்துக்கும் சேர்த்துக் கணவன் படத்திடம் சென்று கண்ணீர் வடித்தாள்.

மகளை உறங்க வைத்துவிட்டுக் கணவனிடம், "பாருங்கள்... இப்படித் துடிக்கிறாளே... இந்தத் தலிப்பு நேரம் என்று தெரியாமல் போய் விட்டார்களே!" என்று அழுதாள்.

சீத்திக்குக் காய்ச்சல் மெல்ல இறங்கத் தொடங்கியது.

அன்று கோயில் விழுவியும் குங்குமமும் தபாலில் வந்தது.

மாதா மாதம் குலதெய்வத்தின் கோயிலுக்குப் பத்து ரூபாய் அனுப்புவாள் சீதை.

கோயிலில் இருந்து பிரசாதமாகத் திருநீறும் குங்குமமும் வரும்.

நொந்திருந்த மனதுக்கு அன்று பிரசாதம் வந்தது சற்று இதமாக இருந்தது.

திருநீரைப் பூசிக்கொண்டு மகளிடம் சென்று, "திரும்புகிறாயா சக்தி? திருநீறு வந்திருக்கிறது. பூசிவிடுகிறேன்!" என்றாள் அன்பாக.

"வேண்டாம்மா!" என்று தாயின் கையை விலக்கினாள் சக்தி.

"ஏன்டி?" என்று சீதை திகைத்தாள்.

"கடவுள் இருப்பதாக நான் எண்ணவில்லை. அதெல்லாம் சும்மா இட்டுக் கட்டி வைத்த பொய்!" என்றாள் மகள் தீவிர வெறுப்புடன். "நம்மைப் போல ஏமாளிகளுக்காகப் பிழைக்கத் தெரிந்த நாலுபேர் கட்டி வைத்த பொய்க் கதை."

சீதை அதிர்த்து போனாள்.

"சும்மாகூட அப்படிச் சொல்லாதே, சக்தி. அதெல்லாம் பாவம், உன் அப்பா போனபோது நீ ஒரு வயதுக் குழந்தை. ஒரு கடன் வாங்காமல், யாமிடமும் கை நீட்டி உதவி பெறாமல் இருப்பது ஆண்டுகள் உன்னை வளர்க்க முடிந்ததே அது எப்படி? எல்லாம் அந்த இறைவன் போட்ட பிச்சைதான்!" என்றான் தாயார்.

"ஒரு போதும் இல்லை!" என்றான் சக்தி சினத்துடன். "கை கன்றிக் காய்த்துப் போகும் அளவுக்கு நீர் இதைத்து. பாத்தி கட்டி, உரம் போட்டு, உடல் தேய உழைத்தீர்கள். கடன் வாங்காமல் என்னை வளர்த்தீர்கள். மற்றப்படி நீங்கள் சோம்பி யிருந்து வருந்திக் கொண்டிருந்தபோது கடவுள் தம் ஸுரையைப் பிரித்து உங்கள் கையில் கொட்டிக் கொடுத்துவிடவில்லை. உடல் ஓய உழைத்துவிட்டு நல்ல பெயரை மட்டும் இல்லாத கடவுளுக்கு ஏன் கொடுக்கிறீர்கள்?" என்றான் படபடப்பாக.

"அப்படிச் சொல்லாதே, சக்தி! எத்தனை முயன்றாலும் கடவுள் இல்லாமல், எந்தக் காரியமும் நடந்துவிடாது!" என்று எடுத்தச் சொன்னான் சீதை.

"அதெல்லாம் இல்லையம்மா!" என்று உதடு துடிக்க நிமிர்ந்தான் சக்தி. "அன்று... அன்று நான் கடைசிவரை கடவுளை நம்பினேன் அம்மா. ஒரு தந்தையைப் போல வந்து காப்பான் என்று நினைத்திருந்தேன். களகடேவல் கொண்டு என் மாளத்தைக் காப்பாற்றுவான் என்று சர்வ நிச்சயமாக என்னியிருந்தேன். அந்த நிலைவின் பலத்திலேயே போராடினேன். கடவுள் இருந்திருந்தால் ஏனம்மா எனக்கு இந்தத் தண்டனை? நீங்கள் என்ன பிழை செய்தீர்கள் என்று உங்களுக்கு இந்த வேதனை?"

"எப்போதோ சிறுவயதில் அறியாமல் பிழை செய்திருப்போம் என்று சொல்வாதிர்கள். அந்த மாதிரித் தவறுகளுக்கு எல்லாம் இவ்வளவு குரூரமாக ஒருவன் தண்டிப்பதானால் அவன்

சைத்தானாக இருக்க முடியுமே தவிர கடவுளாக நிச்சயமாக இருக்க முடியாது. முடியவே முடியாது!" என்றவன் தன்னை மீறிக் கதறத் தொடங்கினான்.

பதில் சொல்லித் தேற்ற முடியாமல் மகளை அணைத்துக் கொண்டு, "விட்டு விடும்மா என் கண்ணே. வேண்டாம்மா. மனதை அமைதிப்படுத்திக் கொள்!" என்று தானும் கண்ணீர் வடித்தான் சீதை.

இதற்கெல்லாம் முடிவு என்பதே கிடையாதா? விடிவு காலமே வராதா என்று தலியாயத் தனித்தது தாய் மனம்.

ஒரு முடிவும் வந்தது.

ஆனாலும் அது விடிவுதானா என்பதுதான் சந்தேகத்துக்கு இடமானதாயிற்று.

உடல் சகலீனம் மறைந்த பிறகும் சக்தி ஒடுங்கியே போனான்.

முகத்தில் பளிச்சிடும் அந்தத் துடிப்பும் ஆர்வமும் யாரோ எட்டிப் பறித்து எறிந்து விட்டாற்போல அடியோடு மறைந்தே போய் நடைபிணம்போல் நடமாடினான்.

எந்த நேரமும் விட்டத்தைப் பார்த்தபடி குருட்டு யோசனை. இடையிடையே அருவருப்பில் உடல் குலுங்கத் தொடர்ந்து வரும் கண்ணீர்.

தாய்க்குப் புரியாதா?

தெரியமூட்ட எவ்வளவோ முயற்சி செய்தான்.

"ஏதோ நடக்கிறபோது சக்தி தெறித்துவிட்டது என்று மறந்து விடப் பாரம்மா," என்றான் ஒரு தரம்.

"முடியவியே..." என்று தவித்தாள் மகள். "அம்மா! படிக்கும்போது என் பெயரில் புள்ளியை அழுத்துவிட்டு சக்தி, சக்தி என்று கேலி செய்வாள் ஒரு பெண். அது உண்மையாகிப் போயிற்றேம்மா... இப்போது என்ன செய்யட்டும்? இப்போது என்னால் ஒன்றுமே செய்வதற்கு இல்லையேம்மா!"

அடைத்த நெஞ்சை நீவிவிட்டுக்கொண்டு, "பாரம்மா, பஸ் எரிலே போகிற எவனோ துப்புகிறான். எங்கோ போகிற நம் உடம்பில் பட்டுவிட்டால் அதற்காக இப்படி உடைகிறதா, கண்ணு? ஏதோ நம்மால் இயன்ற முயற்சி-செய்கிறோம். மீறி ஒன்று நடந்து போனால் துக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கலாமா? கூடாதும்மா..." என்றாள் சீதை.

எதையோ யோசிப்பவன்போல் வெறித்துவிட்டு மெல்லிய குரலில், "எனக்கு மனதில் கைசியமே இல்லாமல் போய் விட்டது. அம்மா! என்னமோ... யாருமே... நமக்கென்று இல்லாத மாதிரி... ஏதோ இன்னும் பெரிய துன்பம் எல்லாம் வரப் போகிற... மாதிரி... வேறே நமக்குச் சுகம் என்று ஒன்றும் இல்லாத மாதிரி இருக்கிறது. அம்மா, எந்நேரமும் நெஞ்சுக்குள் திடுக்கென்று பயமாய்... எல்லாவற்றையும்விட நான் ரொம்பவும் அழுக்காய் அசத்தாமாய் ஆகிவிட்டாற்போல இருக்கிறதே!" என்று தயங்கித் தயங்கித் தாயிடம் உரைத்தவள் சட்டெனக் கைகளில் முகம் புதைத்து விசும்பினாள்.

"மகனே! எத்தனை கதைகள் வந்திருக்கின்றன, இதிலே உன் தப்பு ஒன்றும் இல்லை சக்தி! கைசியமாக இருக்கவேண்டும். என் தங்கம் அவ்வா?" என்று அடிபட்ட குழந்தையைத் தேற்றுவதுபோல ஆயிரம் விதமாய்ச் சொல்லித் தேற்றினாள்.

சக்தி சற்று சாந்தப்பட்டாற்போலத் தோன்றிய போதும், அவள் முகத்தில் பழைய துடிப்பு எள்ளளவும் அரும்புவதாக இல்லை. நிராசையும் அகலுவதாக இல்லை.

இப்படியே விட்டால் மகள் ஒட்டினுள் நத்தையாக ஒடுங்கி விடுவாள் என்று புரிந்தது.

ஆறுதலும் தேறுதலும் பலனளியாது போகவே, மகளை வேறு வழியில் தூண்ட முயன்றாள் சீதை.

"வேலைக்குப் போய் வாம்மா," என்று கிளப்ப முயன்றாள்.

"ஊஊ..." என்ற ஒரே ஒரு தலையசைப்புதான் பதிலாகக் கிடைத்தது.

"நாடகம் சினிமாவுக்குப் போவோமா? அல்லது தோழி வீட்டுக்குப் போகிறாயா?"

எந்தெந்த வழியில் அவளது கவனத்தைத் திருப்ப முயன்றாலும் சக்தி மறுத்தாள்.

சற்றுக் கண்டிப்புடன் பேச முயன்ற போதோ, "எங்கேயும் போகப் பிடிக்கவியேம்மா, யார் முகத்தையும் பார்க்கத் தகுதியில்லாத மாதிரி... ரொம்ப இழுத்து போன மாதிரி அவமானமாக இருக்கிறதேம்மா!" என்று கண்ணீரை அடக்கிப் பார்த்தும் முடியாமல் விம்மியபடியே தாயின் மடியில் விழுந்தபோது அந்த அன்னையாலும் தாங்க முடியாது போயிற்று.

பேச்சிழுந்து போய் இயந்திரம்போல் மகளின் முதுகை வருடியபடி தானும் கண்ணீர் வடித்தாள்.

சற்றே விசிப்பு அடங்கிய பிறகு, "வீட்டை விட்டு வெளியே போவதென்றால் மிகவும் பயமாக இருக்கிறது. அம்மா!" என்று பூஜையறைப் பக்கம் ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு வெறுப்புடன் திரும்பினாள் சக்தி. "நமக்கு யாருமே இல்லையேம்மா! திரும்பவும் ஏதேனும்... அம்மா, எனக்கு நெஞ்செல்லாம் நடுங்குகிறதே!" என்று சக்தி கூறிய போது மெய்யாகவே அவள் உடம்பில் ஒரு நடுக்கத்தைச் சீதை உணர்ந்தாள்.

வீட்டுத் தலைவனின் இழப்பு அந்த விநாடியில் பூதாகரமாகத் தெரிந்தது.

ஆண் துணை இல்லாத அவலம் வெகுவாகப் பாதித்தது.

மகள் பயப்படுவதுபோல இன்னொரு விபத்து நேரது என்று என்ன நிச்சயம்?

ஒருவனுக்கு வந்த துணிவு இன்னொருவனுக்கு வந்தால்?

இன்னொரு நிகழ்ச்சி இப்படி நடந்துவிட்டால் பிறகு சக்தியை உயிரோடு பார்க்க முடியாது என்பது சீதைக்கு நன்றாகவே புரிந்தது.

தன்னளவில் கைசியம் அழிந்து போகும்போது இன்னொரு துணை வந்தால்தான் மீண்டும் மளது நிமிரும்.

அந்தத் துணை...

மகளுடைய கூந்தலை முகத்திலிருந்து விலக்கியபடி மிருதுவாக, "பவராமை அனுப்பச் சொல்லி அத்தைக்கு எழுதட்டுமா கண்ணு?" என்று கேட்டாள் சீதை.

திடுக்கிட்டாற்போல மலங்க விழித்தாள் சக்தி.

சித்தார்த்தன் அத்துமீறித் தொட்ட உடம்பை அதே ஆசையுடன் இவனும் பார்ப்பானே!

முன்பு வெட்கமும் இளம் புரியாத இன்பமுமாகச் சிவிர்த்த உடல் இப்போது தாளமாட்டாத அருவருப்பினால் குலுங்கிப் போயிற்று.

கண் சிவந்து, முகம் சிவந்து, "வேண்டாம்மா, வேண்டாம்மா, அய்யோ! வேண்டாம்மா..." என்று அடிபட்ட ஜீவனாக வாய்விட்டுக் கதறியவள் சட்டென்று இரு கைகளாலும் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு ஒசையற்றுக் குலுங்கினாள்.

"ஏன் இந்தப் பேச்சை எடுத்தேன்?" என்று தன்னையே தொந்தர்படி மகளைத் தன்னோடு சேர்த்து இறுக அணைத்துக் கொண்டாள் சீதை.

"இதற்கு என்னதான் முடிவு? ஒரு வகையிலும் வெளிக்கீச்சுமே காணவில்லையே! ஒரு வழி தெரியலையே! ஈசா! ஒரு வழி... ஒரு வழி காட்டு!" என்று இரவு பகல் இரத்தக் கண்ணீர் வடித்தது அந்தத் தாய் மனம்.

ஒரு வழி கிடைத்தது.

அது எந்த வழியானாலும் சரி என்று பற்றிக்கொள்ள அவள் பறந்த அந்த வேளையில் கடைசியாக ஒரு வழி சிட்டியது.

தன் வாழ்வில் இந்த நாற்பத்தோரு வருடங்களில் சீதை விதியிடம் குரூரத்தை அனுபவித்தது உண்டு.

ஆனால் மனிதர்களிடம் அல்ல.

முதலில் தாயைப் பறித்தது விதி.

பின் வந்த சிற்றன்னையும் அன்பைக் கொட்டியவள் அல்ல தான். ஆயினும் அடாது நடத்தியவள் இல்லை.

சிவராமனை மனைந்த பின் இரண்டு ஆண்டுகள் அன்பிலேயே முக்குளித்தாள்.

ஒரு குறுகிய பொற்காலம்!

இரண்டு பஸ்களின் மோதலில் அவளுடைய கணவனைப் பறித்து விதி மீண்டும் தன் குரூரத்தைக் காட்டியது.

ஆனால், அப்போதும் அவருடைய அலுவலகத்தினர், முதலாளி, அவளுடைய தோழி... அத்தனை பேரும் அன்பையே பொழிந்தனர்.

தலையில் விழுந்த இடியால் திக்பிரயித்திருந்த அவனிடம் இன்ஷூரன்ஸ் தொகை, காப்பு வைப்புத் தொகைகள், அலுவலகத்திலே திரட்டியது என்று கணிசமானதொரு தொகையைத் தந்தனர். அதையும் வகையாக டெபாசிட் செய்து வட்டி வரும் படி ஏற்பாடும் செய்தனர்.

மேலாக மாமியார்!

மகளை இழந்த துக்கத்தை ஒருபுறம் ஒதுக்கித் தாய்க்குத் தாயாக, மருமகளை உண்ண வைத்து உறங்க வைத்து, கைக்கு முந்தையான சக்தியையும் பராமரித்து, பிறரும், துணைக்குத் துணையாக இருந்தவர்.

மாமியாரை நினைக்கையில் சீதைக்கு இப்பவும் கண்கள் பனித்தன.

மாமியார் மறைந்த பிறகு தனித்தே தாயும் மகனாக வாழ்ந்தபோதும் அவர்களுக்கு யாராலும் எந்தத் தொல்லையும் நேர்ந்தது இல்லை.

சும்மா இருக்கும்போது வேண்டுமென்று தீமை செய்வோர் யாரும் இல்லை என்ற நம்பிக்கை மனத்தில் இருந்தது. வாழ்வும் நிம்மதியாகவே நடந்தது.

ஆனால், இந்த அடி மனதை ஆட்டிவிட்டது.

உலகில் இவன் ஒருவன்தானா திரிரெடுத்தவன்?

இவனுக்கும் அண்ணன்மார் எத்தனை பேர் இருக்கக் கூடும்?

அவர்களிடமிருந்து குழந்தைபோலக் கலங்கும் அவளைக் காப்பவர் யார்?

பலராம் நல்ல பையன்.

நடந்ததை அவனிடம் சொல்லியே கேட்கலாம் என்று சீதை நினைத்திருந்தாள்.

ஆனால் அவன் பெயரை எடுத்தாலே சக்தி பதறிக் கத்துகிறாளே.

அன்று அந்தப் பானி, "சீர் செய்யமுடியாதது ஒன்றும் இல்லை!" என்றாள்.

ஆனால் எந்த வகையிலும் இதைச் சீர் செய்துவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கை கொஞ்சமும் எழுவதாக இல்லை.

விடிந்தால், பொழுது முடிந்தால், இதே யோசனையில் செக்கு மாடு போலச் சுழன்றாள் சீதை.

வெளிக்கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது.

சிந்தனை கலைந்து எட்டிப் பார்த்தாள் சீதை.

கன்னியம்மாதான்.

"கன்னியம்மாவிடம் காயை எடுத்துக் கொடம்மா!" என்று மகளை ஏவினாள்.

ஓசையற்று அருகில் வந்து, "நீங்களே கொடுத்துவிடுங்கள் அம்மா. எனக்கு... எனக்கு..." என்றவள் முகத்தை மூடிக்கொண்டு உள் அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திவிட்டாள்.

மன வேதனையை மறைத்தபடி காயக்காரியிடம் காயைக் கொடுத்துவிட்டுக் கணக்குப் பார்த்துப் பணத்தை வாங்கி வைத்தாள் சீதை.

கற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு, "பாப்பா எங்கம்மா? அன்னிக்கு ஜொரத்தோட பார்த்தது. கன்னிலேயே காணலியேம்மா!" என்று விசாரித்தாள் கன்னியம்மா.

"இன்னமும் முழுக்கக் குணமாகவில்லை, கன்னியம்மா. படுத்திருக்கிறாள். அப்புறம் பார்க்கலாமே," என்று அவளை அனுப்பிவிட்டுப் பெருமூச்சு விட்டாள் சீதை.